Zbirka odločb sodne prakse

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNEGA PRAVOBRANILCA
YVESA BOTA,
predstavljeni 7. julija 2016 [1]

Zadeva C-449/14 P

DTS Distribuidora de Televisión Digital SA
proti

Evropski komisiji

„Pritožba — Državne pomoči — Sistem pomoči za RTVE — Sprememba obstoječega sistema pomoči — Davčni ukrepi, naloženi radiotelevizijam in telekomunikacijskim operaterjem, ki pomenijo nov način financiranja pomoči — Obstoj nujne namembnostne povezave med davčnimi ukrepi in pomočjo — Obseg merila v zvezi z neposrednim vplivom prihodka od davka na višino pomoči — Sklep Komisije, s katerim je bil novi sistem financiranja razglašen za združljiv z notranjim trgom — Izpodbijanje zakonitosti sklepa — Zavrnitev ničnostne tožbe s strani Splošnega sodišča“

I – **Uvod**

1. Ta zadeva izhaja iz Sklepa Komisije 2011/1/EU, [2] s katerim je Komisija razglasila španski sistem pomoči za Corporación de Radio y Televisión Española SA (v nadaljevanju: RTVE), to je špansko javno radiotelevizijo, ki se delno financira z davkom za televizijske in telekomunikacijske operaterje, za združljiv z notranjim trgom.

2. Družba DTS Distribuidora de Televisión Digital SA [3] s pritožbo predlaga razveljavitev sodbe Splošnega sodišča Evropske unije z dne 11. julija 2014, DTS Distribuidora de Televisión Digital/Komisija, [4] s katero je zadnjenavedeno zavrnilo njeno tožbo za razglasitev ničnosti spornega sklepa.

3. Družbi Telefónica de España SA in Telefónica Móviles España SA [5] sta vložili nasprotno pritožbo, s katero prav tako predlagata razveljavitev te sodbe.

4. S to zadevo se Sodišču ponuja priložnost, da pojasni obseg meril, na podlagi katerih je mogoče presoditi, v kolikšnem obsegu pomenijo davčni ukrepi način financiranja državne pomoči, tako da so sestavni del te pomoči in jih je treba zato priglasiti Evropski komisiji. S to preučitvijo bi bilo nujno dokazati, da obstaja „zavezujoča namembnostna povezava“ med temi ukrepi in zadevnim sistemom pomoči. Stranke v obravnavani zadevi razpravljajo o obstoju take namembnostne povezave med davki, ki so naloženi televizijskim in telekomunikacijskim operaterjem, kot so družba DTS in družbi Telefónica, ter pomočjo, dodeljeno RTVE.

1 — Jezik izvirnika: francoščina.

2 — Sklep Komisije z dne 20. julija 2010 o shemi državne pomoči C 38/09 (ex NN 58/09), ki jo Španija namerava izvajati za Corporación de Radio y Televisión Española (RTVE) (UL 2011, L 1, str. 9, v nadaljevanju: sporni sklep).

3 — V nadaljevanju: DTS.

4 — T-533/10, EU:T:2014:629 (v nadaljevanju: izpodbijana sodba).

5 — V nadaljevanju skupaj: Telefónica.

5. Komisija, ki je ugotovila, da med davčnimi ukrepi in zadevno pomočjo ni te zavezujoče namembnostne povezave, je v spornem sklepu menila, da navedeni davki niso sestavni del pomoči za RTVE in da se zato ne smejo vključiti v preučitev njene združljivosti z notranjim trgom. Komisija je zadevno pomoč na podlagi teh preudarkov razglasila za združljivo z notranjim trgom v skladu s členom 106(2) PDEU.

6. Splošno sodišče je v izpodbijani sodbi zavrnilo razloge za razglasitev ničnosti, ki so jih zoper sporni sklep navedle družba DTS in družbi Telefónica.

7. Sodišču bom v teh sklepnih predlogih predlagal zavrnitev pritožbe, ki jo je vložila družba DTS.

8. Prvič, pojasnil bom, da Splošno sodišče ni napačno uporabilo prava pri presoji zakonitosti spornega sklepa in zlasti pri izvajanju meril, ki jih je Sodišče opredelilo za ugotovitev obstoja zavezujoče namembnostne povezave med davčnimi ukrepi, ki so naloženi družbi DTS in družbama Telefónica, in pomočjo za RTVE. Drugič, pojasnil bom, da Splošnemu sodišču ni mogoče očitati, da pri analizi ni upoštevalo nekaterih določb nacionalne zakonodaje ali da je izkrivilo pomen upoštevnega nacionalnega prava.

9. Sodišču bom predlagal tudi, naj zavrne nasprotno pritožbo, ki sta jo vložili družbi Telefónica in temelji na samo enem pritožbenem razlogu, ki zadeva kršitev člena 40 Statuta Sodišča Evropske unije, saj menim, da je Splošno sodišče v celoti preučilo dopustnost razlogov za razglasitev ničnosti, ki sta jih družbi Telefónica uveljavljali na prvi stopnji.

II – **Dejansko stanje in sporni sklep**

10. Komisija je s sklepoma[6] odobrila sistem financiranja RTVE, ki je bil uveden z Ley 17/2006 de la radio y la televisión de titularidad estatal (zakon št. 17/2006 o javnem radiu in televiziji) z dne 5. junija 2006.[7] Ta sistem financiranja je bil dvojen, saj je RTVE na eni strani prejemala prihodke od svojih poslovnih dejavnosti, vključno s prodajo oglasnega prostora, na drugi pa nadomestilo španske države za opravljanje nalog javne službe.

11. Z Ley 8/2009 de financiación de la Corporación de Radio y Televisión Española, SA, (RTVE) (zakon št. 8/2009 o financiranju Corporación de Radio y Televisión Española SA (RTVE)) z dne 28. avgusta 2009,[8] ki je začel veljati 1. septembra 2009, je bil navedeni sistem financiranja bistveno spremenjen. Predvsem je ta zakon v svojem členu 2(1), od (b) do (d), ter členih 4, 5 in 6 kot nadomestilo za izgubo komercialnih prihodkov uvedel ali spremenil več davčnih ukrepov, med drugim nov 1,5-odstotni davek na prihodke plačljivih radiotelevizij s sedežem v Španiji.[9] Prispevki tega davka v proračun RTVE niso smeli presegati 20 % skupne letne pomoči za RTVE. Vsak presežek davčnega prihodka je prešel v splošni proračun španske države.

12. Poleg tega se je ohranilo nadomestilo za izpolnjevanje obveznosti javne službe, določeno z zakonom št. 17/2006. Če zgoraj navedeni finančni viri niso zadostovali za kritje celotnih stroškov RTVE za izpolnjevanje obveznosti javne službe, je bila španska država na podlagi člena 2(2) zakona št. 8/2009 in člena 33 zakona št. 17/2006 zavezana h kritju te vrzeli.

6 — Sklepa C(2005) 1163 final z dne 20. aprila 2005 o državni pomoči RTVE (E 8/05) (povzetek v UL 2006, C 239, str. 17) in C(2007) 641 final z dne 7. marca 2007 o financiranju ukrepov zmanjševanja števila zaposlenih RTVE (NN 8/07) (povzetek v UL 2007, C 109, str. 2).

7 — BOE št. 134 z dne 6. junija 2006, str. 21270 (v nadaljevanju: zakon št. 17/2006).

8 — BOE št. 210 z dne 31. avgusta 2009, str. 74003 (v nadaljevanju: zakon št. 8/2006).

9 — Drugi davčni ukrepi so nov 3-odstotni davek na prihodke neplačljivih radiotelevizij, nov 0,9-odstotni davek na bruto poslovne prihodke operaterjev elektronskih komunikacij s sedežem v Španiji in 80-odstotni delež do najvišjega zneska 330 milijonov EUR od prihodka od obstoječe dajatve za uporabo radijskega spektra.

13. Nazadnje, člen 3(2) zakona št. 8/2009 je določal zgornjo mejo za prihodke RTVE. V letih 2010 in 2011 ti skupni prihodki niso smeli preseči 1200 milijonov EUR na leto, kar je ustrezalo tudi zgornji meji odhodkov za vsako poslovno leto. V letih od 2012 do 2014 je bilo maksimalno zvišanje tega zneska določeno na 1 %, za naslednja leta pa je bilo določeno z letno spremembo indeksa cen življenjskih potrebščin.

14. Ko je bila Komisiji 22. junija 2009 predložena pritožba glede predloga zakona, ki je bil podlaga za sprejetje zakona št. 8/2009, je ta 2. decembra 2009 Kraljevino Španijo obvestila, da bo v zvezi s spremembo sistema financiranja RTVE sprožila postopek iz člena 108(2) PDEU.[10]

15. Komisija je 18. marca 2010 na podlagi člena 258 PDEU sprožila postopek za ugotavljanje neizpolnitve obveznosti, ker je menila, da je davek na elektronske komunikacije v nasprotju s členom 12 Direktive 2002/20/ES.[11] Kraljevino Španijo je 30. septembra 2010 v obrazloženem mnenju pozvala, naj ta davek odpravi zaradi njegove nezdružljivosti z navedeno direktivo.

16. Komisija je 20. julija 2010 sprejela sporni sklep, v katerem je navedla, da je bila sprememba sistema financiranja RTVE, določena z zakonom št. 8/2009, v skladu s členom 106(2) PDEU združljiva z notranjim trgom V tem okviru je Komisija zlasti menila, da davčni ukrepi, uvedeni ali spremenjeni s tem zakonom, niso sestavni del novih elementov pomoči, določenih z navedenim zakonom, in da morebitna nezdružljivost teh davčnih ukrepov z Direktivo 2002/20 torej ne vpliva na presojo združljivosti te spremembe z notranjim trgom. Poleg tega je menila, da je spremenjen finančni načrt RTVE v skladu s členom 106(2) PDEU, saj spoštuje načelo sorazmernosti.

III – **Izpodbijana sodba**

17. Družba DTS je 24. novembra 2010 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila tožbo za razglasitev ničnosti spornega sklepa. V utemeljitev te tožbe je navedla tri tožbene razloge, ki se nanašajo na kršitev pojma pomoči v smislu člena 107 PDEU glede ločljivosti davčnih ukrepov, ki so bili uvedeni ali spremenjeni z zakonom št. 8/2009, kršitev člena 106(2) PDEU ter kršitev členov 49 PDEU in 63 PDEU.

18. Splošno sodišče je z izpodbijano sodbo utemeljenost vseh tožbenih razlogov in torej tožbo v celoti zavrnilo.

IV – **Predlogi strank in postopek pred Sodiščem**

19. Družba DTS Sodišču s pritožbo predlaga, naj:

— razveljavi izpodbijano sodbo;

— razglasi ničnost spornega sklepa ali, podredno, zadevo vrne v odločanje Splošnemu sodišču;

— Komisiji in drugim strankam naloži plačilo stroškov, ki so nastali pred Sodiščem in Splošnim sodiščem.

20. Komisija predlaga zavrnitev pritožbe in naložitev plačila stroškov družbi DTS. Družbi Telefónica sta v podporo družbi DTS podali odgovor na pritožbo. Kraljevina Španija in RTVE sta predložili odgovor na pritožbo v podporo Komisiji.

10 — Povzetek v UL 2010, C 8, str. 31.

11 — Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta z dne 7. marca 2002 o odobritvi elektronskih komunikacijskih omrežij in storitev (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 13, zvezek 29, str. 337).

21. Družbi Telefónica sta vložili nasprotno pritožbo, s katero Sodišču predlagata, naj razveljavi izpodbijano sodbo ter Komisiji in strankam, ki so intervenirale v njeno podporo, naloži plačilo stroškov, ki so nastali pred Sodiščem in Splošnim sodiščem. RTVE, Kraljevina Španija in Komisija predlagajo zavrnitev te nasprotne pritožbe. Družba DTS ni podala odgovora na navedeno nasprotno pritožbo.

V – **Glavna pritožba**

22. Družba DTS s pritožbo Splošnemu sodišču očita le to, da je potrdilo analizo Komisije v zvezi z dejstvom, da ji ni bilo treba preučiti združljivosti parafiskalne dajatve v višini 1,5 %, ki se v skladu z zakonom št. 8/2009 plača na bruto poslovne prihodke plačljivih radiotelevizij, s Pogodbo DEU.

23. Družba DTS želi tako doseči odpravo te posebne ugodnosti za RTVE, pri čemer vztraja, da sta obe družbi v neposredni konkurenci na trgu za pridobivanje avdiovizualnih vsebin.

24. Družba DTS v utemeljitev svoje pritožbe navaja tri pritožbene razloge, ki se nanašajo na kršitev člena 107(1) PDEU zaradi napačne razlage pojma pomoči, na kršitev te iste določbe, ker Splošno sodišče v izpodbijani sodbi ni opravilo celovitega nadzora v zvezi z obstojem pomoči in je izkrivilo špansko pravo, ter na napačno uporabo prava pri uporabi člena 106(2) PDEU.

A – *Dopustnost glavne pritožbe*

25. RTVE trdi, da pritožba ni dopustna, ker vsebuje 40 strani in tako znatno presega najdaljšo dolžino 25 strani, ki je dovoljena v Praktičnih navodilih strankam v zvezi z zadevami, predloženimi Sodišču, [12] ne da bi pritožnica to prekoračenje upravičila.

26. RTVE in Kraljevina Španija poleg tega menita, da v pritožbi niso natančno opredeljene točke izpodbijane sodbe, ki se izpodbijajo. V pritožbi naj bi se tako zgolj ponavljale trditve, podane na prvi stopnji, ali navajala dejanska vprašanja.

27. Družba DTS te trditve prereka.

28. Menim, da ni mogoče sprejeti nobenega od očitkov nedopustnosti, ki sta jih podali RTVE in Kraljevina Španija.

29. Prvič, kot izhaja iz sodne prakse Sodišča, so Praktična navodila okvirna in nikakor niso zavezujoča. Zaradi učinkovitega izvajanja sodne oblasti so bila sprejeta kot dopolnitev in pojasnilo pravil, ki urejajo potek postopka pred Sodiščem, vendar ne nadomeščajo veljavnih določb Statuta Sodišča Evropske unije in Poslovnika Sodišča. [13] Čeprav je v točki 20 teh navodil dejansko navedeno, da naj pritožba „[…] ne bi bila daljša od 25 strani“, pa to ne pomeni – kot je v sodni praksi ugotovilo Sodišče – da se z njimi absolutno omejuje največje število strani. [14] Ker v Statutu Sodišča Evropske unije in Poslovniku glede tega ni izrecnih določb, dejstvo, da pritožba, ki jo je vložila pritožnica, presega zgornjo omejitev števila strani iz Praktičnih navodil, torej ne more povzročiti njene nedopustnosti.

12 — UL 2014, L 31, str. 1.

13 — Uvodne izjave 1, 2 in 3 teh navodil.

14 — Glej v tem smislu sklep z dne 30. aprila 2010, Ziegler/Komisija (C-113/09 P(R), neobjavljen, EU:C:2010:242, točka 33).

30. Drugič, preučitev pritožbe kaže, da pritožnica natančno navaja, zakaj naj bi bilo v izpodbijani sodbi napačno uporabljeno pravo, in podrobno pojasni razloge, iz katerih bi bilo treba to sodbo razveljaviti. V teh okoliščinah so zahteve Sodišča po mojem mnenju izpolnjene. [15]

31. Poleg tega v pritožbi, ki jo je vložila družba DTS, v nasprotju s trditvami RTVE in Kraljevine Španije niso zgolj ponovljene trditve, podane na prvi stopnji, ali navedena dejanska vprašanja. Družba DTS namreč nasprotuje temu, kako je Splošno sodišče razlagalo in uporabilo pravo Unije in zlasti merila, ki jih je določilo Sodišče, za ugotovitev, da so davčni ukrepi sestavni del sistema pomoči. V zvezi s tem naj spomnim, da se pravna vprašanja, obravnavana na prvi stopnji, zaradi zagotovitve polnega učinka pritožbenega postopka seveda lahko ponovno obravnavajo v pritožbenem postopku pred Sodiščem, zato lahko pritožnik pritožbo utemelji s pritožbenimi razlogi in trditvami, ki jih je pred Sodiščem že navedel. [16]

32. Ob upoštevanju teh elementov Sodišču torej predlagam, naj ugotovi, da je pritožba družbe DTS dopustna.

B – *Prvi pritožbeni razlog: kršitev člena 107(1) PDEU zaradi napačne razlage pojma pomoči*

33. Družba DTS s prvim pritožbenim razlogom graja analizo Splošnega sodišča iz točk od 92 do 104 izpodbijane sodbe, na podlagi katere je to sklenilo, da je Komisija upravičeno menila, da trije davčni ukrepi, ki so bili uvedeni ali spremenjeni z zakonom št. 8/2009, niso sestavni del sistema pomoči, ki jo prejema RTVE. Pritožnica v bistvu trdi, da je davek, ki ji je naložen, pomoč v smislu člena 107(1) PDEU, ker gre podobno kot pri davku na neposredno prodajo zdravil iz zadeve, v kateri je bila izdana sodba z dne 7. septembra 2006, Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528), za asimetričen davek, ki je namenjen neposrednemu financiranju RTVE.

34. V nasprotju s trditvami Kraljevine Španije menim, da ni nobenega dvoma o dopustnosti tega pritožbenega razloga, saj pritožnica graja ugotovitve v zvezi z obstojem zavezujoče namembnostne povezave med zadevnimi davčnimi ukrepi in pomočjo za RTVE, ki jih je Splošno sodišče izpeljalo glede na merila iz sodne prakse Sodišča iz dejanskega stanja in veljavne nacionalne zakonodaje.

35. Ta pritožbeni razlog ima dva dela, ki se nanašata na napačno razlago trditev pritožnice in sodne prakse Sodišča.

1. Prvi del prvega pritožbenega razloga: napačna razlaga trditev pritožnice

36. Pritožnica s prvim delom prvega pritožbenega razloga trdi, da je Splošno sodišče v točkah 92 in 93 izpodbijane sodbe napačno menilo, da namerava s svojimi trditvami spodkopati načelo Sodišča iz sodb z dne 20. septembra 2001, Banks (C-390/98, EU:C:2001:456), in z dne 27. oktobra 2005, Distribution Casino France in drugi (od C-266/04 do C-270/04, C-276/04 in od C-321/04 do C-325/04, EU:C:2005:657). Splošno sodišče naj bi poleg tega s sklicevanjem na te sodbe napačno uporabilo pravo, ker naj bi se zadevni davek razlikoval od splošnega davka in ker naj pri pomoči za RTVE ne bi šlo za oprostitev plačila navedenega davka.

15 — Naj spomnim, da je treba v skladu z ustaljeno sodno prakso „v pritožbi jasno navesti izpodbijane elemente sodbe, katere razveljavitev se predlaga, ter pravne trditve, ki ta predlog posebej utemeljujejo“ (glej zlasti sodbo z dne 4. julija 2000, Bergaderm in Goupil/Komisija, C-352/98 P, EU:C:2000:361, točka 34).

16 — Sodba z dne 18. januarja 2007, PKK in KNK/Svet (C-229/05 P, EU:C:2007:32, točka 32 in navedena sodna praksa).

a) Izpodbijana sodba

37. Splošno sodišče je po predstavitvi trditev tožeče stranke v točki 92 izpodbijane sodbe začelo preučevati te trditve, pri čemer je opozorilo na razlikovanje iz Pogodbe DEU med, prvič, pravili, ki urejajo državne pomoči, in drugič, pravili o nacionalnih davčnih določbah. V skladu z ustaljeno sodno prakso je tako pojasnilo, da se zavezanci za plačilo obveznega prispevka ne morejo sklicevati na to, da oprostitev, ki jo uživajo druge osebe, pomeni državno pomoč, da bi se izognili plačilu tega prispevka, pri čemer je navedlo sodbo z dne 20. septembra 2001, Banks (C-390/98, EU:C:2001:456).

38. Splošno sodišče je v točki 93 izpodbijane sodbe torej pojasnilo, da skuša tožeča stranka spodkopati to načelo, saj bi v skladu z njenim pristopom „podjetje lahko ugovarjalo pobiranju vsakega davka le iz razloga, ker davek služi financiranju prednosti, ki jo uživa podjetje, s katerim je v konkurenčnem razmerju“.

b) Analiza

39. Podobno kot RTVE in Komisija menim, da je prvi del prvega pritožbenega razloga brezpredmeten, saj je usmerjen zoper preudarke, ki niso del *ratio decidendi* izpodbijane sodbe.

40. Ugotovitev Splošnega sodišča iz točk 103 in 104 izpodbijane sodbe, da je Komisija upravičeno menila, da trije davčni ukrepi, ki so bili uvedeni ali spremenjeni z zakonom št. 8/2009, niso sestavni del ukrepa pomoči, namreč temelji na analizi obstoja zavezujoče namembnostne povezave med navedenimi ukrepi in pomočjo za RTVE ter prenosa sodbe z dne 7. septembra 2006, Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528), na obravnavano zadevo, ki ga je v svojih pisnih vlogah zahtevala tožeča stranka.

41. Splošno sodišče je pri preučitvi drugega dela prvega tožbenega razloga v točki 92 izpodbijane sodbe le spomnilo na načelo, na katerem temelji sodna praksa Sodišča o obravnavanju parafiskalnih dajatev z vidika prava državnih pomoči. To načelo, v skladu s katerim se zavezanci za plačilo neke dajatve, da bi se izognili njenemu plačilu ali da bi dobili povračilo zanjo, ne morejo sklicevati na to, da oprostitev, ki jo uživajo druga podjetja, pomeni državno pomoč, je Sodišče izrecno navedlo v sodbi z dne 7. septembra 2006, Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528), na katero se tožeča stranka izrecno sklicuje, ter v sodbah z dne 27. oktobra 2005, Distribution Casino France in drugi (od C-266/04 do C-270/04, C-276/04 in od C-321/04 do C-325/04, EU:C:2005:657), in z dne 15. junija 2006, Air Liquide Industries Belgium (C-393/04 in C-41/05, EU:C:2006:403).[17] Navedeno načelo je v točki 42 vloge, s katero se je začel postopek pred Splošnim sodiščem, navedla tudi tožeča stranka.

42. Splošno sodišče nato v točki 93 izpodbijane sodbe le pojasnjuje trditve tožeče stranke, ne da bi iz njih izpeljalo pravno ugotovitev.

43. V zvezi s tem ugotavljam, da tožeča stranka ne zatrjuje izkrivljanja. Čeprav pritožnica trdi, da ni nikoli nameravala braniti takega pristopa, pa iz trditev, ki jih navaja v utemeljitev drugega dela prvega pritožbenega razloga, jasno izhaja, da želi obseg merila, ki se nanaša na obstoj zavezujoče namembnostne povezave med davkom in pomočjo, ki se financira s tem davkom, razširiti na primere, kadar so zavezanci za plačilo davka in upravičenec do pomoči, ki se financira s tem davkom, v konkurenčnem položaju. Tako želi pritožnica s svojim pristopom dejansko odstopiti od ustaljene sodne prakse Sodišča, ki jo je Splošno sodišče navedlo v točki 92 izpodbijane sodbe, in doseči odpravo davka v višini 1,5 %, ki ji je naložen na podlagi člena 6 zakona št. 8/2009.

44. Ob upoštevanju teh elementov in zlasti elementov, navedenih v točkah od 40 do 42 teh sklepnih predlogov, torej menim, da je prvi del prvega pritožbenega razloga brezpredmeten.

17 — Glej točko 42 oziroma točko 43.

2. Drugi del prvega pritožbenega razloga: napačna razlaga sodne prakse Sodišča

45. Družba DTS, ki jo podpirata družbi Telefónica, z drugim delom prvega pritožbenega razloga izpodbija analizo Splošnega sodišča iz točk od 99 do 103 izpodbijane sodbe, v katerih je to sklenilo, da zadevni davki niso primerljivi z davčnim ukrepom, naloženim v zadevi, v kateri je bila izdana sodba z dne 7. septembra 2006, Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528).

a) Izpodbijana sodba

46. Splošno sodišče v točkah od 94 do 103 izpodbijane sodbe navaja razloge, iz katerih se obravnavana zadeva razlikuje od zadeve, v kateri je bila izdana sodba z dne 7. septembra 2006, Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528), na katero se sklicuje tožeča stranka, zaradi česar naj rešitve Sodišča iz te sodbe ne bi bilo mogoče prenesti na obravnavano zadevo. Najprej, Splošno sodišče v točki 95 izpodbijane sodbe meni, da merilo v zvezi z obstojem konkurence med zavezanci za plačilo davka in upravičenci do pomoči, ki se financirajo s tem davkom, ne zadostuje kot jamstvo obstoja zavezujoče namembnostne povezave med davkom in pomočjo v smislu sodne prakse Sodišča. Splošno sodišče nato v točkah od 96 do 102 izpodbijane sodbe navaja posebne vidike, zaradi katerih se razlikujeta davek iz zadeve, v kateri je bila izdana sodba z dne 7. septembra 2006, Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528), in davek iz obravnavane zadeve.

b) Trditve strank

47. Prvič, družba DTS trdi, da je treba davek, ki ji je naložen, šteti za sestavni del pomoči za RTVE, ker gre za asimetričen davek, ki je primerljiv tistemu iz zadeve, v kateri je bila izdana sodba z dne 7. septembra 2006, Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528). Ta davek naj bi bil namreč naložen le eni vrsti operaterjev – plačljivim radiotelevizijam – ki so v konkurenci z RTVE na trgu za televizijske gledalce in trgu za pridobivanje avdiovizualnih vsebin. Pomoč naj bi izhajala iz dejstva, da je konkurent zavezanec za plačilo davka na eni strani in tega, da je prihodek od tega davka nujno namenjen financiranju pomoči na drugi.

48. Drugič, družba DTS trdi, da posebni vidiki, ki jih je Splošno sodišče navedlo v točki 98 in naslednjih izpodbijane sodbe, zaradi katerih naj bi se davek iz zadeve, v kateri je bila izdana sodba z dne 7. septembra 2006, Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528), in davek, ki se obravnava v tej zadevi, razlikovala, niso upoštevni. Na eni strani naj cilj davka ne bi bil odločilen element, ker naj bi bil pojem pomoči objektiven. Namen davka, naloženega družbi DTS, naj bi bil vsekakor zelo podoben in jasno primerljiv namenu davka, ki se je obravnaval v zadevi, v kateri je bila izdana sodba z dne 7. septembra 2006, Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528). Na drugi strani naj bi bila povezava med davčnim ukrepom in zadevno pomočjo tako tesna kot povezava iz navedene sodbe. Družba DTS v zvezi s tem trdi, da je Splošno sodišče napačno ugotovilo, da zaradi morebitne nezdružljivosti davka s pravom Unije zadevna pomoč ne bi bila neposredno sporna.

49. Tretjič, družba DTS trdi, da zadevni davek jasno vpliva na višino pomoči za RTVE, saj je naložen konkurentu in ima upravičenec do pomoči zato konkurenčno prednost.

50. Družbi Telefónica kot intervenientki v podporo družbi DTS dodajata, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo, tudi kar zadeva razlago pojma „pomoč“ v smislu člena 107(1) PDEU.

51. Na prvem mestu naj bi Splošno sodišče napačno uporabilo pravo, ker je ozko razlagalo pogoje za to, da se način financiranja pomoči šteje za njen sestavni del, saj naj bi bilo treba pravila razlagati teleološko. [18]

18 — Družbi Telefónica se sklicujeta na sodbi z dne 25. junij 1970, Francija/Komisija (47/69, EU:C:1970:60), in z dne 15. junija 1993, Matra/Komisija (C-225/91, EU:C:1993:239).

52. Na drugem mestu naj pogoja, ki sta bila uvedena s sodno prakso za ugotovitev obstoja zavezujoče namembnostne povezave med davčnim ukrepom in pomočjo – in sicer, prvič, obstoj zavezujoče določbe nacionalnega prava v skladu s katero mora biti davek namenjen financiranju pomoči, in drugič, dokaz o neposrednem vplivu prihodka od davka na višino pomoči – ne bi bila različna in kumulativna. Že to, da se z davkom financira pomoč, naj bi namreč pomenilo, da obstaja nujna povezava med zneskom davčnih prihodkov in višino pomoči.[19] Splošno sodišče naj bi tako napačno razlagalo sodbo z dne 13. januarja 2005, Streekgewest (C-174/02, EU:C:2005:10). V navedeni sodbi naj bi Sodišče preizkusilo le, ali je bila med davkom in pomočjo v skladu z upoštevno nacionalno zakonodajo zavezujoča namembnostna povezava in naj bi menilo, da je v primeru pritrdilnega odgovora neposreden vpliv davčnega ukrepa na višino pomoči logična posledica.

53. Na tretjem mestu družbi Telefónica trdita, da je razlaga, ki jo je Splošno sodišče podalo za sodbi z dne 21. oktobra 2003, van Calster in drugi (C-261/01 in C-262/01, EU:C:2003:571), in z dne 27. novembra 2003, Enirisorse (od C-34/01 do C-38/01, EU:C:2003:640), napačna. Dejstvo, da se Sodišče ni izreklo o zahtevi glede neposrednega vpliva davčnega ukrepa na znesek pomoči, naj ne bi pomenilo, da je Sodišče menilo, da gre za dodaten pogoj za ugotovitev, ali je način financiranja pomoči njen sestavni del, ampak naj bi ga bilo mogoče pojasniti s tem, da so se te sodbe nanašale na prve zadeve, v katerih je Sodišče pojasnilo vprašanje ločljivosti.

54. RTVE, Kraljevina Španija in Komisija te trditve prerekajo.

c) Analiza

55. V drugem delu prvega pritožbenega razloga so po mojem mnenju izpostavljena tri vprašanja v zvezi s tem, kako je treba v smislu sodne prakse Sodišča presojati obstoj namembnostne povezave med davčnim ukrepom in sistemom pomoči.

56. Prvo vprašanje, ki sta ga postavili družbi Telefónica, je, ali sta pogoja, ki sta v sodni praksi opredeljena za ugotovitev obstoja zavezujoče namembnostne povezave med davčnim ukrepom in pomočjo, kumulativna.

57. Drugo vprašanje, ki ga je postavila družba DTS, je, ali je povezava med davčnimi ukrepi, uvedenimi z zakonom št. 8/2009, in pomočjo za RTVE, v nasprotju z mnenjem Splošnega sodišča iz izpodbijane sodbe, res tako tesna kot povezava med davčnim ukrepom in sistemom pomoči, ki se je obravnaval v zadevi, v kateri je bila izdana sodba z dne 7. septembra 2006, Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528), zato naj bi bilo rešitev Sodišča iz te sodbe mogoče prenesti na obravnavano zadevo.

58. Nazadnje, tretje vprašanje, ki ga je postavila družba DTS, se natančneje nanaša na obseg merila, ki izhaja iz „neposrednega vpliva prihodka od davka na višino pomoči“, saj je bilo to merilo opredeljeno za ugotovitev obstoja zavezujoče namembnostne povezave med davkom in zadevno pomočjo. Družba DTS želi namreč razširiti obseg navedenega merila, tako da bi pokrivalo položaj, v katerem davek, naložen konkurentu, upravičencu do pomoči zagotavlja konkurenčno prednost.

19 — Družbi Telefónica se sklicujeta na sodbe z dne 13. januarja 2005, Pape (C-175/02, EU:C:2005:11); z dne 14. aprila 2005, AEM in AEM Torino (C-128/03 in C-129/03, EU:C:2005:224), in z dne 27. oktobra 2005, Distribution Casino France in drugi (od C-266/04 do C-270/04, C-276/04 in od C-321/04 do C-325/04, EU:C:2005:657).

i) Merila, na podlagi katerih je mogoče ugotoviti obstoj zavezujoče namembnostne povezave med davčnim ukrepom in sistemom pomoči

59. Na podlagi analize v zvezi z obstojem zavezujoče namembnostne povezave med davkom in pomočjo bo mogoče opredeliti, ali je ta davek način financiranja pomoči in je torej njen sestavni del. Prav tako je treba s to analizo Komisiji omogočiti, da ustrezno in celostno preuči državno pomoč.[20] Načini financiranja pomoči lahko namreč povzročijo, da ta postane nezdružljiva z notranjim trgom.[21] Komisija preučitve pomoči torej ne more ločiti od ocene posledic njenih načinov financiranja, kadar so zadnjenavedeni sestavni del zadevne pomoči.[22] Z navedeno analizo je treba poleg tega zagotoviti polni učinek obveznosti priglasitve. Država članica mora za spoštovanje te obveznosti poleg načrta pomoči v ožjem pomenu priglasiti tudi način financiranja pomoči, ker je zadnjenavedeni sestavni del načrtovanega ukrepa.[23]

60. Obseg načela, ki se nanaša na obstoj zavezujoče namembnostne povezave med davčnim ukrepom in pomočjo, je Sodišče v sodbi z dne 13. januarja 2005, Streekgewest (C-174/02, EU:C:2005:10), opredelilo tako:

„Da bi lahko bila taksa […] sestavni del ukrepa pomoči, morata biti taksa in pomoč na podlagi upoštevne nacionalne zakonodaje nujno neločljivo vsebinsko povezani, in sicer tako, da so prihodki od takse nujno namenjeni financiranju pomoči. Če taka vez obstaja, prihodki od takse neposredno vplivajo na višino pomoči in posledično na presojo združljivosti te pomoči s skupnim trgom […]“.[24]

61. Eno od vprašanj iz drugega dela prvega pritožbenega razloga je, ali za ugotovitev obstoja zavezujoče namembnostne povezave med davkom in pomočjo, ki se z njim financira, ni treba dokazati le obstoja zavezujoče določbe nacionalnega prava, v skladu s katero mora biti davek namenjen financiranju pomoči, ampak tudi, da prihodek od davka vpliva na višino pomoči.

62. Družbi Telefónica namreč trdita, da v skladu s sodno prakso Sodišča ne gre za različna in kumulativna pogoja, saj je neposredni vpliv davčnega ukrepa na višino pomoči logična posledica namembnostne povezave, ki jo določa upoštevna nacionalna zakonodaja. Menita, da je Splošno sodišče tako napačno razlagalo sodno prakso Sodišča.

63. Priznati je treba, da opredelitev načela iz sodbe z dne 13. januarja 2005, Streekgewest (C-174/02, EU:C:2005:10) – ki je podana tudi v sodbah z dne 27. oktobra 2005, Distribution Casino France in drugi (od C-266/04 do C-270/04, C-276/04 in od C-321/04 do C-325/04, EU:C:2005:657), in z dne 7. septembra 2006, Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528) – povzroča zmedo, saj Sodišče navaja, da „[če sta taksa in pomoč na podlagi upoštevne nacionalne zakonodaje neločljivo vsebinsko povezani], prihodki od takse neposredno vplivajo na višino pomoči“.[25]

64. Navedena pogoja – in sicer, prvič, obstoj zavezujoče določbe nacionalnega prava, v skladu s katero mora biti davek namenjen financiranju pomoči, in drugič, dokaz o neposrednem vplivu prihodka od davka na višino pomoči – pa sta po mojem mnenju in mnenju Splošnega sodišča kumulativna.

20 — Glej sodbo z dne 21. oktobra 2003, van Calster in drugi (C-261/01 in C-262/01, EU:C:2003:571, točka 51).

21 — Glej sodbo z dne 21. oktobra 2003, van Calster in drugi (C-261/01 in C-262/01, EU:C:2003:571, točka 47). Glej v tem smislu že sodbo z dne 25. junija 1970, Francija/Komisija (47/69, EU:C:1970:60, točka 14).

22 — Glej sodbi z dne 21. oktobra 2003, van Calster in drugi (C-261/01 in C-262/01, EU:C:2003:571, točka 49), in z dne 27. novembra 2003, Enirisorse (od C-34/01 do C-38/01, EU:C:2003:640, točka 44).

23 — Glej sodbo z dne 21. oktobra 2003, van Calster in drugi (C-261/01 in C-262/01, EU:C:2003:571, točka 51).

24 — Točka 26.

25 — Glej sodbo z dne 13. januarja 2005, Streekgewest (C-174/02, EU:C:2005:10, točka 26).

65. Najprej je treba spomniti, kako je bilo načelo Sodišča iz sodbe z dne 13. januarja 2005, Streekgewest (C-174/02, EU:C:2005:10), prvič utemeljeno v točki 17 sodbe z dne 25. junija 1970, Francija/Komisija (47/69, EU:C:1970:60). V tej točki je Sodišče namreč navedlo, da „mora Komisija pri presoji […] upoštevati vse neposredne in posredne elemente v zvezi s spornim ukrepom, torej ne samo pomoči za prednostne nacionalne dejavnosti v ožjem pomenu, temveč tudi posredno pomoč, ki jo prav tako lahko vključujejo, in njen način financiranja ter *tesno povezavo, zaradi katere je obseg prve pomoči odvisen od donosa druge*“. [26]

66. Ker davčnega prihodka brez nacionalne zakonodaje ni mogoče nameniti za poseben izdatek, je prvi pogoj v zvezi z obstojem zavezujoče določbe nacionalnega prava, v skladu s katero mora biti davek namenjen financiranju pomoči, temeljnega pomena. Ta pogoj pa ni dovolj za ugotovitev, v kolikšnem obsegu ta prihodek dejansko vpliva na višino pomoči, saj ima država članica poleg določb nacionalnega prava o tej namembnosti lahko na voljo določeno polje proste presoje pri razporejanju svojih prihodkov ali pa uvede prilagoditveni mehanizem, s katerim se prekine tesna namembnostna povezava iz nacionalne zakonodaje. Za presojo obstoja in po potrebi moči namembnostne povezave med davkom in pomočjo je torej treba opredeliti, koliko se zadevna pomoč dejansko financira s prihodkom od davka in je od njega odvisna.

67. Po mojem mnenju je to jasno razvidno iz tega, kar je Sodišče na koncu navedlo v točki 17 sodbe z dne 25. junija 1970, Francija/Komisija (47/69, EU:C:1970:60). Sodišče je v tej sodbi sicer ugotovilo obstoj zavezujoče namembnostne povezave, saj je sporni način financiranja omogočal, da se pomoč samodejno viša z večanjem donosa davka. [27]

68. Dalje, koristno je pojasniti, da je Sodišče to načelo v najnovejši sodni praksi preoblikovalo in bolj jasno navedlo, da zavezujoča namembnostna povezava med davkom in pomočjo v skladu z upoštevno nacionalno zakonodajo obstaja, kadar „so prihodki iz dajatve nujno namenjeni financiranju pomoči *in* neposredno vplivajo na njeno višino“. [28]

69. Sodišče je v sodbi z dne 22. decembra 2008, Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764), tako preučilo oba pogoja. V zadevi, v kateri je bila izdana ta sodba, je iz upoštevne nacionalne zakonodaje izhajalo, da se dajatev na oglaševanje pobira posebej in izključno za financiranje zadevnih pomoči za radijsko oddajanje. [29] Poleg tega so se neto prihodki iz dajatve na oglaševanje uporabljali izključno in v celoti za financiranje pomoči za radijsko oddajanje in so torej neposredno vplivali na višino teh pomoči. [30] Sodišče je v teh okoliščinah menilo, da prihodki iz dajatve vplivajo na višino izplačanih pomoči, saj sta dodelitev teh pomoči in njihov obseg odvisna od prihodka iz te dajatve in jo je zato treba šteti za sestavni del programa pomoči za radijsko oddajanje. [31]

70. Nazadnje, če bi upoštevali predlog pritožnice in obšli ta drugi pogoj, bi načelu, ki ga je določilo Sodišče, odvzeli ves polni učinek. Sodišče namreč ne govori o zavezujoči „pravni“ povezavi, temveč prav o zavezujoči „vsebinski [namembnostni]“ povezavi med davkom in ukrepom pomoči. Pojem namembnosti, ki se v angleški sodni praksi prevaja kot „hypothecation“, pa je izposojen iz računovodske in finančne terminologije in se nanaša na namensko uporabo prihodka, ki se pobira z naložitvijo posebnega davka, za poseben izdatek. Zato je torej treba za vsak posamičen primer določiti, ali so zadevni davčni prihodki na podlagi nacionalne zakonodaje in njene praktične uporabe dejansko in posebej namenjeni financiranju pomoči in to v nasprotju z načelom univerzalnosti davčnih prihodkov.

26 — Moj poudarek.

27 — Točka 20.

28 — Sodbi z dne 15. junija 2006, Air Liquide Industries Belgium (C-393/04 in C-41/05, EU:C:2006:403, točka 46), in z dne 22. decembra 2008, Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764, točka 99). Moj poudarek.

29 — Sodba z dne 22. decembra 2008, Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764, točka 100).

30 — Sodba z dne 22. decembra 2008, Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764, točka 104).

31 — Sodba z dne 22. decembra 2008, Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764, točki 111 in 112).

71. Na podlagi teh elementov menim, da glede na sodno praksa Sodišča pogoj v zvezi z obstojem zavezujoče določbe nacionalnega prava, v skladu s katero mora biti davek namenjen financiranju pomoči, še ne zadošča za ugotovitev, da je davek sestavni del ukrepa pomoči. Kadar obstaja taka določba nacionalnega prava – kot v obravnavani zadevi – [32] je treba poleg tega ugotoviti, ali prihodki od davka neposredno vplivajo na višino pomoči.

72. Zato menim, da Splošno sodišče ni napačno uporabilo prava s tem, da je ob upoštevanju sodne prakse, ki sem jo navedel, menilo, da sta navedena pogoja kumulativna, zato je treba trditve, ki sta jih v zvezi s tem podali družbi Telefónica, zavrniti kot neutemeljene.

ii) Prenos rešitve, ki jo je Sodišče uporabilo v sodbi z dne 7. septembra 2006, Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528)

73. Menim, da preudarkov Sodišča iz sodbe z dne 7. septembra 2006, Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528), [33] ni mogoče prenesti na obravnavano zadevo, zato Splošno sodišče po mojem mnenju ni napačno uporabilo prava, ker je tri zadevne davčne ukrepe razlikovalo od ukrepa iz navedene sodbe.

74. Čeprav razlikovanje glede na namen pomoči, ki ga je Splošno sodišče navedlo v točki 100 izpodbijane sodbe, po mojem mnenju ni odločilen element, pa je obravnavano zadevo na podlagi okoliščin iz točk 101 in 102 te sodbe mogoče jasno razlikovati od zadeve, v kateri je bila izdana sodba z dne 7. septembra 2006, Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528).

75. Prvič, kot je Splošno sodišče upravičeno navedlo v točki 101 izpodbijane sodbe, povezava med davčnimi ukrepi in zadevno pomočjo očitno ne more biti tako tesna kot povezava med dajatvijo na neposredno prodajo zdravil, ki jo plačuje Laboratoires Boiron SA, in oprostitvijo, do katere so upravičeni grosisti distributerji.

76. V zadevi, v kateri je bila izdana sodba z dne 7. septembra 2006, Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528), je namreč obstajala tesna povezava med dajatvijo in pomočjo (oprostitev od plačila te dajatve), ki sta po mnenju Sodišča [34] „nedeljiva dela enega in istega davčnega ukrepa“, tako da prvega – kot je v izpodbijani sodbi ugotovilo Splošno sodišče – ni bilo mogoče ločiti od drugega, kar pa v obravnavani zadevi očitno ne drži. Neuporaba davčnega ukrepa zaradi njegove nezdružljivosti s pravom Unije bi tako zelo logično in neposredno povzročila ukinitev pomoči.

77. Poleg tega je treba ugotoviti, da znesek pomoči, ki se RTVE plača za financiranje njenih obveznosti javne službe, ni odvisen od zneska zadevnega davčnega prihodka, ki se pobira od operaterjev plačljive televizije.

78. Na eni strani iz člena 2(2) zakona št. 8/2009 in člena 33 zakona št. 17/2006 – pomena katerih Splošno sodišče po mojem mnenju ni izkrivilo, kot bom dokazal pri preučitvi drugega pritožbenega razloga – izhaja, da se znesek pomoči za RTVE za financiranje njenih obveznosti javne službe izračuna na podlagi neto stroškov obveznosti javne službe, ki jih je RTVE nosila v prejšnjih poslovnih letih. [35]

32 — Ta pogoj je v obravnavani zadevi izpolnjen, česar stranke ne izpodbijajo, saj iz členov 5(1) in 6(1) zakona št. 8/2009 izhaja, da se davki, naloženi telekomunikacijskim operaterjem, pobirajo „za namene prispevanja k financiranju RTVE“, iz besedila člena 6(8) zakona št. 8/2009 pa, da „je prispevek namenjen financiranju RTVE“. Tudi Komisija je v točki 13 obrazložitve spornega sklepa ugotovila, da „je v preambuli izrecno vzpostavljena ta povezava med novimi davki in finančnim nadomestilom za umik RTVE z oglaševalskega trga“.

33 — Zadeva, v kateri je bila izdana ta sodba, se je nanašala na vprašanje, ali je dejstvo, da grosisti distributerji niso zavezanci za plačilo dajatve na neposredno prodajo zdravil, ki jo plačujejo farmacevtski laboratoriji, pomenilo čezmerno nadomestilo v korist prvih in je bilo tako torej nezakonita pomoč v njihovo korist. V tej zadevi je bil namen dajatve, naložene farmacevtskim laboratorijem, nadomestiti dodatne stroške, ki jih imajo grosisti distributerji zaradi izpolnjevanja obveznosti javne službe.

34 — Sodba z dne 7. septembra 2006, Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528, točka 45).

35 — Glej točko 32 obrazložitve spornega sklepa.

79. Na drugi strani, čeprav je sicer res, da med zadevnim prihodkom od davka in pomočjo za RTVE obstaja zavezujoča zakonodajna vez, pa je z nacionalno zakonodajo določen prilagoditveni mehanizem, na katerega se Splošno sodišče sklicuje v točki 101 izpodbijane sodbe, zaradi katerega po mojem mnenju ni mogoče šteti, da sta pogoja iz sodne prakse izpolnjena.

80. Španska država izravnalno postavko namreč viša in niža, pri čemer se je zavezala, da ob pomanjkanju prihodkov krije vse stroške RTVE in da višek ob presežku vrne v svoj splošni proračun, prav tako pa ima polje proste presoje v zvezi z deležem davčnih prihodkov, ki jih dejansko namerava dodeliti RTVE. [36] Pri povezavi med davkom in pomočjo torej ne gre za „neposredno in nerazdružljivo“ povezavo, na katero je opozoril generalni pravobranilec L. A. Geelhoed v sklepnih predlogih v zadevi Streekgewest (C-174/02, EU:C:2004:124).

81. Člen 2(2) zakona št. 8/2009 in člen 33 zakona št. 17/2006, ki ju Splošno sodišče izrecno navaja v točki 101 izpodbijane sodbe, tako uvajata načelo popolnega kritja stroškov za obveznosti javne službe, ki jih nosi RTVE, v skladu s katerim mora to kritje zagotoviti španska država. Če viri financiranja, ki jih ima na voljo RTVE – med drugim zadevni davčni ukrep – niso zadostni za kritje vseh stroškov RTVE, ki so predvideni za izpolnjevanje njenih obveznosti javne službe, je to vrzel – kot navaja Splošno sodišče v točkah 9, 80 in 101 izpodbijane sodbe – dolžna zapolniti španska država. Financiranje neto stroškov za obveznosti javne službe, ki jo izvaja RTVE, je tako zagotovljeno neodvisno od prihodkov, ki izhajajo iz zadevnih davčnih ukrepov. [37]

82. Nasprotno, ob presežku se višek vrne v splošni proračun države, da se razporedi za druge namene. [38]

83. Dejstvo, da so davčni prihodki višji ali nižji od predvidenih, torej ne vpliva na znesek, ki je bil določen kot nadomestilo RTVE za opravljanje nalog javne službe. [39]

84. Čeprav sistem iz nacionalne zakonodaje torej določa, da se prihodek od davka vključi v pomoč za RTVE, pa prilagoditveni mehanizem iz člena 2(2) zakona št. 8/2009 in člena 33 zakona št. 17/2006 ter polje proste presoje, ki ga ima španska država, po mojem mnenju izkrivljata to povezavo. Navedena povezava med davkom in sistemom pomoči seveda ni prekinjena, vendar nikakor ni več dovolj tesna za, prvič, izpolnitev merila iz sodne prakse v zvezi z neposrednim vplivom, in drugič, za prenos odločitve Sodišča iz sodbe z dne 7. septembra 2006, Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528), na obravnavano zadevo.

85. Nazadnje, čeprav obstaja zavezujoča povezava na podlagi proračunske postavke, pa se ta povezava ne izraža v znesku pomoči, ki je dodeljena RTVE.

86. Trditev pritožnice, da je Splošno sodišče napačno ugotovilo, da zaradi morebitne nezdružljivosti davka s pravom Unije zadevna pomoč ne bi bila neposredno sporna, je treba torej zavrniti.

iii) Merilo, ki se nanaša na konkurenčno prednost, ki jo ima upravičenec do pomoči

87. Družba DTS nasprotju z razsodbo Splošnega sodišča trdi, da ima davek „neposredni vpliv na višino pomoči“, ker ga plačuje podjetje, ki je v konkurenci z upravičencem do pomoči, in zadnjenavedenemu tako zagotavlja konkurenčno prednost. Drugače povedano, pomoč naj bi bila še toliko višja, ker se financira z davkom, ki ga plačujejo konkurenti.

36 — Glej točki 15 in 33 obrazložitve spornega sklepa.

37 — Glej točki 14 in 34 obrazložitve spornega sklepa.

38 — Glej točki 15 in 33 obrazložitve spornega sklepa.

39 — Glej točko 34 obrazložitve spornega sklepa.

88. Po mojem mnenju Splošno sodišče v točki 102 izpodbijane sodbe ni napačno uporabilo prava s tem, da je menilo, da zgolj zaradi konkurenčnega položaja med zavezanci za plačilo davka in upravičencem do pomoči, ki se financira s tem davkom, ni mogoče šteti, da je davek sestavni del te pomoči.

89. Navedel sem, da morata biti v skladu s sodno prakso Sodišča izpolnjena dva pogoja za ugotovitev, da je davek sestavni del ukrepa pomoči:

— obstajati mora zavezujoča določba nacionalnega prava, v skladu s katero mora biti davek namenjen financiranju pomoči, in

— prihodek od davka mora neposredno vplivati na višino pomoči.

90. Če eden od pogojev ni izpolnjen, torej nikakor ni mogoče šteti, da je davek sestavni del ukrepa pomoči, merilo v zvezi z obstojem konkurenčne prednosti pa ni zadostno za izpodbijanje te ugotovitve.

91. Kot je v sklepnih predlogih v zadevi Streekgewest (C-174/02, EU:C:2004:124) ugotovil generalni pravobranilec L. A. Geelhoed, je treba vprašanje, ali obstaja neposredna in nerazdružljiva povezava med davkom in pomočjo, ki se financira s tem davkom, preučiti za vsak primer posebej na podlagi besedila zadevnih predpisov, njihove splošne logike, njihove praktične uporabe in „gospodarskega okvira, v katerem se uporabljajo“.[40] Pri tem je navedel zlasti, da sta to, v kolikšni meri in kako par „dajatev–pomoč“ vpliva na razmerja konkurence v sektorju ali podsektorju oziroma kategoriji zadevnih podjetij, kazalca, ki kažeta na obstoj takšne povezave.[41]

92. Sodišče pa je v sodbi z dne 22. decembra 2008, Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764), razsodilo, da ne gre za odločilen element.

93. Prvič, kot je v tej sodbi navedlo Sodišče, ne gre za vsebinsko presojo, ki jo Komisija opravi o združljivosti pomoči z notranjim trgom na podlagi člena 107 PDEU in pri kateri je najpomembnejša preučitev konkurenčnosti,[42] temveč za presojo obstoja „neločljive vsebinske povezave [zavezujoče namembnostne povezave]“ med davkom in sistemom pomoči, ki se z njim financira, da se opredeli obseg obveznosti priglasitve iz člena 108(3) PDEU.

94. Drugič, vprašanje je, ali prihodek od davka neposredno vpliva na „višino pomoči“, pri čemer je treba ta izraz razlagati v najožjem računovodskem pomenu tako, da zadeva znesek ali obseg pomoči. V nemški in angleški različici sodne prakse se „višina pomoči“ prevaja kot „den Umfang der Beihilfe“ in „the amount of the aid“.[43] Odgovor na to vprašanje izhaja iz povsem računovodske presoje in zato izključuje analizo konkurence med zavezanci za plačilo davka in upravičencem do pomoči.

95. Tretjič, če bi postalo vprašanje konkurence med zavezanci za plačilo davka in upravičencem do pomoči, ki se financira s tem davkom, dodatno merilo, bi lahko to po mnenju Sodišča vplivalo na učinkovitost nadzora, ki ga opravlja Komisija. Ta nadzor bi bil v tem primeru namreč odvisen od predhodne in enostranske presoje, ki jo o obstoju in stanju konkurence opravi vsaka država članica.[44] To tveganje je po mojem mnenju še toliko večje, ker se tak davek v praksi pobira na sektorski ravni, tako da zavezanci za plačilo davka in upravičenec do pomoči delujejo na istem trgu ali na povezanih trgih.

40 — Točka 34 teh sklepnih predlogov.

41 — Točka 35 navedenih sklepnih predlogov.

42 — Naj spomnim, da je namen te določbe ohraniti konkurenco med podjetji s prepovedjo kakršne koli pomoči, ki jo dodeli država članica in ki ustreza pogojem iz njenega odstavka 1.

43 — Glej zlasti sodbo z dne 13. januarja 2005, Streekgewest (C-174/02, EU:C:2005:10, točka 26).

44 — Glej sodbo z dne 22. decembra 2008, Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764, točka 95).

96. Če bi bilo torej treba upoštevati trditev pritožnice, bi to pomenilo, da bi bil pogoj v zvezi z zavezujočo namembnostno povezavo izpolnjen vedno, kadar se davek pobira na sektorski ravni in je naložen podjetjem, ki so v konkurenčnem položaju z upravičencem do pomoči. Taka razlaga pa bi bila očitno v nasprotju z ustaljeno sodno prakso Sodišča. To je namreč obstoj zavezujoče namembnostne povezave želelo razlagati zelo ozko, da bi se spoštovala natančna razmejitev iz Pogodbe DEU med pravili o državnih pomočeh na eni strani in pravili glede izkrivljanja, ki je posledica razlik med davčnimi določbami držav članic, na drugi.

97. Zato ob upoštevanju teh elementov menim, da je Splošno sodišče pri presoji v zvezi z obstojem zavezujoče namembnostne povezave med zadevnimi davčnimi ukrepi in pomočjo za RTVE upravičeno zavrnilo trditev tožeče stranke, ki se nanaša na domnevno konkurenčno prednost, ki jo ima RTVE zaradi davka, naloženega njenim konkurentom.

98. Očitek, ki ga je v zvezi s tem navedla družba DTS, je treba zato zavrniti kot neutemeljen.

iv) Dejstvo, da se presežek prihodkov, ki jih ima RTVE, vplača v rezervni sklad in po potrebi prenese v državno blagajno [45]

99. Družba DTS Splošnemu sodišču očita, da je menilo, da prihodek od davka ne vpliva na višino pomoči, ker – kot izhaja iz točk 66 in 67 izpodbijane sodbe – se prihodki, ki presegajo neto stroške javne službe, vplačujejo v rezervni sklad ali prenesejo v državno blagajno in ker je bila za prihodke RTVE določena absolutna meja. Obstoj take absolutne meje naj ne bi bil upošteven. V skladu s sodbo z dne 22. decembra 2008, Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764), naj bi bilo namreč v takem primeru za ugotovitev, da davek vpliva na višino pomoči, upoštevno to, da je znesek za to pomoč v okviru te omejitve odvisen od predvidenih davčnih prihodkov, za kar naj bi šlo v obravnavani zadevi.

100. Menim, da ta očitek ni utemeljen.

101. Kot sem navedel, se zaradi dejstva, da se presežek prihodkov, s katerimi razpolaga RTVE, v skladu s členom 33 zakona št. 17/2006 in členom 8 zakona št. 8/2009 vplača v rezervni sklad in po potrebi prenese v državno blagajno, prekine zavezujoča namembnostna povezava med davčnimi prihodki in zadevno pomočjo. V tem primeru prihodek od davka ne vpliva samodejno na višino pomoči, saj bo presežek prerazporejen za druge namene in ne bo omogočil zvišanja pomoči.

102. Primerjava, ki jo pritožnica naredi s sodbo z dne 22. decembra 2008, Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764), po mojem mnenju ni upoštevna. V zadevi, v kateri je bila izdana ta sodba – kot je izrecno navedeno v točki 104 te sodbe – se je prihodek iz dajatve na oglaševanje namreč izključno in „v celoti“ uporabljal za financiranje pomoči za radijsko oddajanje. Poleg tega, čeprav je te pomoči dejansko dodelila komisija, ta ni bila pristojna za razporeditev razpoložljivih sredstev za druge namene razen za navedene pomoči. Za tak primer pa očitno ne gre v obravnavani zadevi, saj zadevni davčni prihodki niso izključno in v celoti namenjeni financiranju pomoči, ker se presežek povrne v rezervni sklad in po potrebi v državno blagajno, v kateri se prerazporedi za druge namene.

103. Splošno sodišče po mojem mnenju torej ni napačno uporabilo prava s tem, da je menilo, da zaradi mehanizma iz člena 33 zakona št. 17/2006 in člena 8 zakona št. 8/2009 ni mogoče šteti, da davek neposredno vpliva na višino pomoči, dodeljeno RTVE.

104. Ob upoštevanju vsega navedenega je treba drugi del prvega pritožbenega razloga zavrniti kot neutemeljen.

45 — Ta trditev je bila sprva navedena v drugem razlogu za razglasitev ničnosti družbe DTS. Ker se s tem pritožbenim razlogom zatrjuje, da je Splošno sodišče pri razlagi sodne prakse Sodišča napačno uporabilo pravo, sem se odločil, da ga bom obravnaval v okviru prvega pritožbenega razloga.

105. Sodišču zato predlagam, naj ugotovi, da je prvi pritožbeni razlog pritožnice, ki se nanaša na kršitev člena 107(1) PDEU zaradi napačne razlage pojma pomoči, delno brezpredmeten in da delno ni utemeljen.

C – *Drugi pritožbeni razlog: nezadostnost sodnega nadzora s strani Splošnega sodišča in izkrivljanje nacionalne zakonodaje, uporabljene pri njegovi presoji v zvezi s kršitvijo člena 107(1) PDEU*

106. Družba DTS z drugim pritožbenim razlogom graja analizo nacionalne zakonodaje, ki jo je Splošno sodišče opravilo v točkah 66, 67 in 69 izpodbijane sodbe in na njeni podlagi prišlo do ugotovitve iz točk od 102 do 104 izpodbijane sodbe, da davek, ki ji je naložen, ne vpliva na znesek pomoči za RTVE in torej ni sestavni del sistema pomoči.

107. Ta drugi pritožbeni razlog je sestavljen iz dveh delov.

108. Prvi del se nanaša na nezadostnost sodnega nadzora, ki ga je Splošno sodišče opravilo pri presoji v zvezi z obstojem zavezujoče namembnostne povezave med davkom in zadevno pomočjo.

109. Drugi del pa se nanaša na izkrivljanje nacionalne zakonodaje, ki se uporablja, saj naj Splošno sodišče pri analizi ne bi upoštevalo, da se predvideni proračun RTVE določi ob upoštevanju predvidenega zneska davčnih prihodkov, ta znesek pa naj bi zato neposredno vplival na višino zneska pomoči.

1. Izpodbijana sodba

110. Splošno sodišče je v točki 65 izpodbijane sodbe ugotovilo, da znesek pomoči za RTVE v skladu z besedilom zakona št. 8/2009 ni odvisen od zneska pobranih davkov, ki se naložijo tožeči stranki, saj se znesek pomoči določi ob upoštevanju neto stroškov za opravljanje njenih nalog javne službe.

111. Za utemeljitev te ugotovitve je Splošno sodišče na eni strani v točkah od 66 do 68 izpodbijane sodbe preučilo besedilo člena 33 zakona št. 17/2006 ter členov 3(2) in 8 zakona št. 8/2009, ki opredeljujejo vlogo španske države, če prihodki, s katerimi razpolaga RTVE, presegajo stroške za opravljanje nalog javne službe.

112. Na drugi strani je Splošno sodišče v točki 69 izpodbijane sodbe preučilo besedilo člena 2(2) zakona št. 8/2009, ki opredeljuje vlogo španske države, če prihodki, s katerimi razpolaga RTVE, niso zadostni za kritje stroškov za opravljanje nalog javne službe.

2. Prvi del drugega pritožbenega razloga: nezadostnost sodnega nadzora s strani Splošnega sodišča

a) Trditve strank

113. Pritožnica s prvim delom drugega pritožbenega razloga trdi, da sodni nadzor, ki ga je Splošno sodišče opravilo v zvezi s spornim sklepom, ni bil zadosten. Prvič, Splošno sodišče naj ne bi upoštevalo vseh upoštevnih določb španskega zakonodajnega okvira ter zlasti člena 34 zakona št. 17/2006 in člena 44 mandato-marco a la Corporación RTVE previsto en el articulo 4 de la Ley 17/2006 de la radio y la televisión de titularidad estatal, aprobado por los plenos del congreso de los diputados y del senado (okvirni mandat, podeljen RTVE, iz člena 4 zakona št. 17/2006, ki sta ga na plenarnem zasedanju potrdila poslanska zbornica in senat).[46] Iz teh določb naj bi jasno izhajalo, da je

46 — BOE št. 157 z dne 30. junija 2008, str. 28833 (v nadaljevanju: okvirni mandat).

RTVE zakonsko zavezana, da določi lasten proračun, pri čemer ne upošteva le predvidenih stroškov javne službe, temveč tudi predvidene prihodke, kar naj bi vključevalo prihodek od zadevnega davka. To naj bi dokazovalo, da predvideni znesek prihodkov od davka, ki je naložen družbi DTS, vpliva na višino pomoči, ki jo prejema RTVE.

114. Drugič, Splošno sodišče naj ne bi opravilo celovitega nadzora nad presojo Komisije v zvezi s pogojema iz sodbe z dne 22. decembra 2008, Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764), v skladu s katerima prihodki od davka vplivajo na znesek pomoči, če se subvencija izračuna glede na „predvideni“ prihodek ali „predvideni znesek“ prihodkov od davka. Splošno sodišče naj namreč ne bi preučilo, v kolikšni meri predvideni znesek prihodkov vpliva na izračun pomoči, temveč naj bi zgolj potrdilo analizo Komisije.

115. RTVE, Kraljevina Španija in Komisija izpodbijajo dopustnost take trditve. RTVE in Kraljevina Španija poudarjata, da se Splošnemu sodišču ni treba sklicevati na vse določbe nacionalnega pravnega okvira, ki naj bi se uporabljale. Družba DTS naj sicer člena 34 zakona št. 17/2006 in člena 44 okvirnega mandata ne bi štela za upoštevna pred Splošnim sodiščem. Komisija pa poudarja, da se družba DTS na člena 33 in 34 zakona št. 17/2006, člen 44 okvirnega mandata ter člena 2(2) in 8 zakona št. 8/2009 ni sklicevala ne v tožbi ne v repliki pred Splošnim sodiščem. Zadnjenavedeno pa naj se v okviru preučitve zakonitosti sklepa Komisije ne bi smelo po uradni dolžnosti sklicevati na pravila nacionalnega prava.

116. RTVE, Kraljevina Španija in Komisija vsekakor menijo, da ti očitki niso utemeljeni.

b) Analiza

i) Prva trditev: neupoštevanje člena 34 zakona št. 17/2006 in člena 44 okvirnega mandata

117. Najprej je treba pojasniti, da čeprav družba DTS navedenim določbam v tej pritožbi očitno pripisuje velik pomen, teh ni omenila v nobeni pisni vlogi, ki jih je predložila med postopkom pred Splošnim sodiščem. Dejstvo, da se družbi DTS v vlogi, s katero se je začel postopek, ali v repliki, ni zdelo potrebno omeniti navedenih določb, po mojem mnenju kaže na to, da ni šlo za bistvene ali upoštevne določbe.

118. Kot pritožnica poudarja v opombi 3 svoje pritožbe, sta bila besedilo zakona št. 17/2006 in besedilo okvirnega mandata navedena v prilogi k odgovoru Komisije na tožbo in v intervencijski vlogi RTVE pred Splošnim sodiščem. Vendar pa mora na prvem mestu prav tožeča stranka v okviru ničnostne tožbe, ki jo je vložila zoper sporni sklep, izčrpno navesti določbe nacionalnega prava, ki se uporabljajo in jih šteje za upoštevne, zato Splošnemu sodišču ni mogoče očitati, da ni odločalo o nekaterih od teh določb, čeprav se tožeča stranka nanje ni izrecno sklicevala. Čeprav trdi, da je navedene določbe predstavila na obravnavi pred Splošnim sodiščem, ne vem, v kolikšni meri se je družba DTS sklicevala na člen 34 zakona št. 17/2006 in člen 44 okvirnega mandata.

119. Naj vsekakor spomnim, da lahko le Splošno sodišče presoja dokazno vrednost elementov, ki so mu predloženi.[47] Iz svoje analize je torej lahko povsem upravičeno izključilo člen 34 zakona št. 17/2006 in člen 44 okvirnega mandata. Kot bo mogoče videti v nadaljevanju analize, na podlagi teh določb – ob upoštevanju njihovega predmeta – ni bilo mogoče ugotoviti narave namembnostne povezave med zadevnim davkom in pomočjo za RTVE.

47 — V skladu z ustaljeno sodno prakso je le Splošno sodišče pristojno za ugotavljanje in presojo dejstev, prav tako pa lahko le to sodišče presoja dokazno vrednost predloženih elementov, če so bili dokazi, s katerimi je utemeljilo ta dejstva, pravilno pridobljeni in če so bila spoštovana splošna pravna načela in pravila postopka, ki veljajo v zvezi z dokaznim bremenom in izvedbo dokazov (glej sodbi z dne 21. septembra 2006, JCB Service/Komisija, C-167/04 P, EU:C:2006:594 JCB, točki 106 in 107 ter navedena sodna praksa, in z dne 10. maja 2007, SGL Carbon/Komisija, C-328/05 P, EU:C:2007:277, točka 41 in navedena sodna praksa).

120. V teh okoliščinah menim, da prva trditev ni dopustna.

ii) Druga trditev: nezadostnost sodnega nadzora, ki ga je Splošno sodišče opravilo v zvezi s pogoji iz sodbe z dne 22. decembra 2008, Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764)

121. Takoj predlagam zavrnitev druge trditve, ker ni utemeljena.

122. Iz razlogov, ki sem jih predstavil v točki 102 teh sklepnih predlogov, primerjava, ki jo pritožnica naredi med to zadevo in zadevo, v kateri je bila izdana sodba z dne 22. decembra 2008, Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764), namreč ni upoštevna. V zadnjenavedeni zadevi ni obstajala le pravna določba, v skladu s katero je prihodek od davka namenjen pomočem za radijsko oddajanje, temveč je bil prihodek od tega davka tudi izključno in v celoti namenjen financiranju teh pomoči, pri čemer presežki niso bili prerazporejeni za druge namene.

123. Ob upoštevanju navedenega je torej treba prvi del drugega pritožbenega razloga delno zavreči kot nedopusten in delno zavrniti kot neutemeljen.

3. Drugi del drugega pritožbenega razloga: izkrivljanje veljavne nacionalne zakonodaje

a) Trditve strank

124. Pritožnica, ki jo podpirata družbi Telefónica, z drugim delom drugega pritožbenega razloga Splošnemu sodišču očita, da je v točkah 66, 67 in 69 izpodbijane sodbe izkrivilo člena 2(2) in 8 zakona št. 8/2009 ter člen 33 zakona št. 17/2006, na katere se je oprlo za ugotovitev, da zadevni davek ne vpliva na znesek pomoči za RTVE. Tem določbam naj bi namreč pripisalo pomen, ki ga nimajo, kadar se razlagajo v povezavi s členom 34 zakona št. 17/2006 in členom 44 okvirnega mandata.

125. Družbi Telefónica trdita tudi, da je Splošno sodišče napačno razlagalo nacionalno zakonodajo, pri čemer je očitno izkrivilo dokaze, ki so mu bili predloženi.

126. RTVE, Kraljevina Španija in Komisija trdijo, da ta pritožbeni razlog ni dopusten.

b) Analiza

127. V nasprotju s trditvami RTVE, Kraljevine Španije in Komisije menim, da je drugi del drugega pritožbenega razloga dopusten.

128. Sodišču je namreč mogoče očitati v zvezi z ugotavljanjem in presojo dejstev, kadar pritožnik trdi, da je Splošno sodišče izkrivilo dokaze, ki so mu bili predloženi.[48] To pa v obravnavani zadevi drži, saj družba DTS Splošnemu sodišču očita, da je izkrivilo nacionalno zakonodajo, pri čemer pritožnica natančno navaja, prvič, elemente, ki jih je Splošno sodišče po njenem mnenju izkrivilo, in drugič, napake pri analizi, ki naj bi zadnjenavedeno po njeni oceni privedle do tega izkrivljanja.

129. Sodišče torej lahko opravi sodni nadzor.

48 — Sodba z dne 3. aprila 2014, Francija/Komisija (C-559/12 P, EU:C:2014:217, točka 79 in navedena sodna praksa).

130. V skladu z ustaljeno sodno prakso mora Sodišče ugotoviti, ali je Splošno sodišče na podlagi dokumentov in drugih podatkov, ki so mu bili predloženi, napačno razlagalo besedilo zadevnih nacionalnih določb, ali je v zvezi s temi elementi prišlo do ugotovitev, ki so očitno v nasprotju z njihovo vsebino, in ali je za ugotovitev vsebine zadevne nacionalne zakonodaje pri preizkusu vseh elementov kateremu od njih pripisalo pomen, ki mu ob upoštevanju drugih elementov ne pripada.[49]

131. Vendar mora biti tako izkrivljanje jasno razvidno iz listin v spisu, ne da bi moralo Sodišče opraviti novo presojo dejstev in dokazov ali uporabiti nove dokaze.[50]

132. Po pozornem branju trditev družbe DTS sem sklenil, da ji ni uspelo dokazati, da je Splošno sodišče v točkah od 66 do 69 izpodbijane sodbe prišlo do ugotovitev, ki so očitno v nasprotju z vsebino določb zadevne španske zakonodaje, ali da je kateri od njih pripisalo pomen, ki mu ob upoštevanju drugih elementov iz spisa očitno ne pripada.

i) Razlaga besedila člena 2(2) zakona št. 8/2009 iz točke 69 izpodbijane sodbe

133. Po mnenju Splošnega sodišča je treba na podlagi člena 2(2) zakona št. 8/2009, če „prihodki RTVE ne zadoščajo za kritje stroškov za izpolnjevanje poslanstva javne radiotelevizije, vrzel zapolniti s prispevki iz splošnega proračuna španske države“.

134. Družba DTS trdi, da ta določba španske države ne obvezuje, da zagotovi sredstva iz splošnega proračuna za kritje stroškov, povezanih z javno službo, temveč ji nalaga, da mora dopolniti predvideni proračun za RTVE, če je pri njegovem izvajanju znesek davčnih prihodkov nižji od proračunskih napovedi. Prav tako naj prispevki iz splošnega proračuna ne bi bili dovoljeni, če stroški presegajo proračunske napovedi.

135. Poleg tega naj bi bilo treba člen 2(2) zakona št. 8/2009 razlagati v povezavi s členom 34 zakona št. 17/2006 in členom 44 okvirnega mandata. V skladu s členom 34 zakona št. 17/2006 RTVE sama določi svoj proračun, pri čemer ne upošteva le predvidenih stroškov javne službe, temveč tudi predvidene prihodke, vključno s prihodkom od davkov, ki jih nalaga zakon št. 8/2009. Če bi bil dejanski prihodek od davkov nižji od predvidenega zneska pobranih davkov in ne bi omogočal kritja stroška za javno službo, ki ga je v proračunu predvidela RTVE, bi morala španska država v skladu s členom 2(2) zakona št. 8/2009 „predvideni proračun“ dopolniti s prispevki iz splošnega proračuna. „Predvideni proračun“ bi bilo treba določiti na podlagi predvidenega zneska davčnih prihodkov, posledično pa bi ta znesek neposredno vplival na višino zneska pomoči. Vpliv prihodka od davka na izvrševanje proračuna RTVE bi bilo torej treba razlikovati od vpliva predvidenega zneska davčnih prihodkov na začetno določitev navedenega proračuna in torej na višino zneska pomoči. Upošteven naj bi bil samo zadnjenavedeni.

136. Družbi Telefónica dodajata, da obstajajo jasni podatki, ki zavračajo možnost domnevnega dopolnilnega prispevka iz splošnega proračuna španske države, saj je v obrazložitvenem memorandumu zakona št. 8/2009 med drugim navedeno, da „se ne zdi razumno, da zagotovitev financiranja povzroči zvišanje prispevka države“. Poleg tega naj bi bila ta domneva sekundarna, saj bi morala biti izpolnjena dva pogoja, da bi španska država financirala del stroškov za izpolnjevanje obveznosti javne službe. Prvič, za dano poslovno leto bi moral biti prihodek od davka nižji od stroškov opravljanja nalog javne službe, in drugič, znesek rezervnega sklada bi moral biti nezadosten za kritje stroškov RTVE za to poslovno leto. Poleg tega naj bi se s členom 2(2) zakona št. 8/2009 uvedlo jamstvo

49 — Sodba z dne 5. julija 2011, Edwin/UUNT (C-263/09 P, EU:C:2011:452, točka 53).

50 — Glej zlasti sodbe z dne 21. septembra 2006, JCB Service/Komisija (C-167/04 P, EU:C:2006:594, točka 108 in navedena sodna praksa); z dne 18. januarja 2007, PKK in KNK/Svet (C-229/05 P, EU:C:2007:32, točka 37 in navedena sodna praksa), in z dne 3. aprila 2014, Francija/Komisija (C-559/12 P, EU:C:2014:217, točka 80 in navedena sodna praksa).

države, ki je omejeno na razliko med pobranimi davki in rezervnim skladom na eni strani ter stroški za izpolnjevanje obveznosti javne službe na drugi. Zato naj bi šlo za nov ukrep pomoči. To naj ne bi preprečevalo tega, da se pomoč za RTVE določi na podlagi prihodka od davka in da se španska država zaveže k zapolnitvi vrzeli, če ta prihodek ni zadosten.

137. Menim, da na podlagi trditev pritožnice nikakor ni mogoče dokazati, da je Splošno sodišče očitno izkrivilo besedilo člena 2(2) zakona št. 8/2009.

138. Prvič, pritožnica s trditvijo, da bi morala v skladu s to določbo „španska država […] ‚predvideni proračun' dopolniti s prispevki iz splošnega proračuna" ali da „[navedena] določba državi [nalaga], da mora dopolniti ‚predvideni proračun' za RTVE, če je znesek davčnih prihodkov pri njegovem izvajanju nižji od proračunskih napovedi", ne odstopa od razlage Splošnega sodišča v zvezi s členom 2(2) zakona št. 8/2009.

139. Drugič, čeprav pritožnica Splošnemu sodišču očita, da te določbe ni razlagalo ob upoštevanju besedila člena 34 zakona št. 17/2006 in člena 44 okvirnega mandata, nikakor ne vidim, kako bi bile lahko te določbe upoštevne.

140. Člen 34 zakona št. 17/2006, naslovljen „Proračun", določa:

„1. RTVE […] določi operativni proračun, v katerem so opredeljena sredstva in ustrezne letne dodelitve, in enako podroben naložbeni proračun. Operativni in naložbeni proračun RTVE […] sta del splošnega proračuna države.

2. Operativni in naložbeni proračun RTVE […] vsebujeta predvideni izkaz poslovnega izida in predvideni izkaz denarnih tokov za zadevno poslovno leto. Tema proračunoma se priložijo predvidena bilanca stanja subjekta in dopolnilni dokumenti, ki jih določi minister […].

[…]"

141. Člen 44 okvirnega mandata, naslovljen „Proračunske obveznosti", med drugim določa:

„RTVE in njene družbe svoje proračune prilagodijo določbam člena 34 zakona št. 17/2006. Navedeni proračuni se določijo v skladu z načelom proračunskega ravnotežja, določajo pa finančne obveznosti, potrebne za izpolnjevanje splošnih ciljev iz okvirnega mandata, kot je oblikovan v veljavni programski pogodbi."

142. Kot opozarjata tudi RTVE in Komisija, je treba ugotoviti, da te določbe predpisujejo le splošna načela in da na podlagi njihovega besedila ni mogoče dokazati zavezujoče namembnostne povezave med zadevnimi davčnimi prihodki in sistemom pomoči za RTVE.

143. Tretjič, na podlagi trditev družb Telefónica prav tako ni mogoče ugotoviti, da je Splošno sodišče prišlo do ugotovitev, ki so očitno v nasprotju z besedilom člena 2(2) zakona št. 8/2009. Kar zadeva obrazložitveni memorandum navedenega zakona, ta nikakor ni zavezujoč, na podlagi odlomka, na katerega se sklicujeta družbi Telefónica, pa nikakor ni mogoče izključiti dopolnilnega prispevka španske države. Poleg tega po mojem mnenju ni tako pomembno, da gre za sekundarno domnevo. Splošno sodišče obstoj take domneve opiše dovolj natančno za ugotovitev iz točke 101 izpodbijane sodbe, da je španska država zavezana zapolniti vrzel med finančnimi viri, ki so na voljo RTVE, in vsemi njenimi stroški za izpolnjevanje obveznosti javne službe.

ii) Razlaga besedila člena 33 zakona št. 17/2006 in člena 8 zakona št. 8/2009 iz točk od 66 do 68 izpodbijane sodbe

– Izpodbijana sodba

144. Splošno sodišče je v točkah od 66 do 68 izpodbijane sodbe razsodilo:

„66 […] presežek v skladu s členom 33 zakona št. 17/2006, kakor je bil spremenjen z zakonom št. 8/2009, če prihodki, ki jih ima RTVE, presežejo stroške izpolnjevanja poslanstva javne radiotelevizije, [bo] prerazporejen. Če ta presežek ne prekorači 10 % letnih proračunskih stroškov RTVE, bo vplačan v rezervni sklad, če pa to mejo preseže, bo prenesen v državno blagajno.

67 Glede kapitala, vplačanega v rezervni sklad, iz člena 8 zakona št. 8/2009 izhaja, da ga je mogoče uporabiti le z izrecnim dovoljenjem španskega Ministrstva za gospodarstvo in finance in da mora, če se v štirih letih ne porabi, služiti za zmanjšanje nadomestil, ki bremenijo splošni proračun španske države. Zato ni mogoče meniti, da kapital, vplačan v rezervni sklad, neposredno vpliva na višino pomoči za RTVE.

68 Poleg tega člen 3(2) zakona št. 8/2009 določa absolutno mejo prihodkov RTVE, ki je 1,2 milijarde EUR za leti 2010 in 2011. Vsak presežek te meje se vrne neposredno v splošni proračun španske države.“

– Trditve strank [51]

145. Prvič, družba DTS Splošnemu sodišču očita, da je v točkah 66 in 67 izpodbijane sodbe izkrivilo določbe člena 33 zakona št. 17/2006 in člena 8 zakona št. 8/2009, saj jim je pripisalo pomen, ki jim ne pripada. Splošno sodišče naj bi namreč le potrdilo, da je rezervni sklad v skladu s členom 8(3) zakona št. 8/2009 mogoče uporabiti le z izrecnim dovoljenjem Ministerio de Economía y Hacienda (ministrstvo za gospodarstvo in finance, Španija), pri čemer ni navedlo besedila z začetka te določbe, v skladu s katerim „[je] rezervni sklad mogoče uporabiti le za nadomestilo izgub iz predhodnih poslovnih let in za spopadanje z nepredvidenimi položaji, povezanimi z zagotavljanjem javne službe“. Pritožnica trdi, da je višina teh dodatnih sredstev nujno odvisna od prihodka od davkov, saj so ti namenjeni financiranju tega sklada.

146. Družbi Telefónica poleg tega trdita, da je Splošno sodišče napačno razlagalo člen 33(1) zakona št. 17/2006 in člen 3(2) zakona št. 8/2009, ker je ugotovilo, da je s temi določbami odpravljena vsakršna povezava med zneskom pomoči in zneskom davkov, pobranih na podlagi davčnih ukrepov. Po eni strani naj bi bilo dejstvo, da je prihodke mogoče vplačati v splošni proračun španske države, sekundarna možnost. V državno blagajno naj bi bili namreč vplačani le prihodki, ki presegajo zgornjo mejo 10 % letnih stroškov RTVE. Po drugi strani naj iz tega ne bi izhajalo, da višina pomoči ni odvisna od višine davčnih prihodkov. Člen 33(1) zakona št. 17/2006 naj bi kvečjemu določal zgornjo mejo višine pomoči. To naj ne bi preprečevalo tega, da se celotni prihodek od pobranih davkov spremeni v pomoč v okviru omejitve, ki jo je določil nacionalni zakonodajalec. Navedena omejitev naj bi bila pogoj *sine qua non* za združljivost pomoči, saj bi drugače lahko prišlo do prekomernega nadomestila, ki bi bil v nasprotju s pravom Unije.

51 — Na prvem mestu je družba DTS Splošnemu sodišču očitala, da je menilo, da prihodek od davka ne vpliva na višino pomoči, ker se prihodki, ki presegajo neto stroške javne službe vplačajo v rezervni sklad ali prenesejo v državno blagajno in ker je bila za prihodke RTVE določena absolutna meja, pri čemer se je sklicevala na sodbo z dne 22. decembra 2008, Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764). Ker se ta prva trditev nanaša na to, da je Splošno sodišče pri razlagi sodne prakse Sodišča napačno uporabilo pravo, sem se odločil, da jo bom obravnaval v okviru prvega pritožbenega razloga.

– Analiza

147. Te trditve je treba zavrniti.

148. Kar zadeva trditve pritožnice, najprej ugotavljam, da Splošno sodišče v točki 66 izpodbijane sodbe v bistvu z enakimi besedami povzema razlago določb člena 33 zakona št. 17/2006, kot jo je pritožnica podala v točki 10 vloge, s katero se je začel postopek.[52]

149. Dalje, kar zadeva analizo Splošnega sodišča iz točke 67 izpodbijane sodbe, družba DTS zgolj pojasnjuje besedilo določbe – člena 8(3) zakona št. 8/2009 – na podlagi katere nikakor ni mogoče nasprotovati razlagi Splošnega sodišča v zvezi s špansko zakonodajo niti ni mogoče ugotoviti, da znesek fiskalne dajatve, ki je naložena pritožnici, vpliva na znesek pomoči za RTVE.

150. Z nobeno od trditev družb Telefónica ni mogoče dokazati, da je Splošno sodišče očitno izkrivilo besedilo navedenih določb. Ne glede na to, ali je domneva Splošnega sodišča sekundarna ali ne, to ne spreminja dejstva, da se presežek v skladu s členom 33 zakona št. 17/2006 vplača v rezervni sklad, če ne presega 10 % letnih proračunskih stroškov RTVE, če pa presega to omejitev, se prenese v državno blagajno, čemur družbi Telefónica nikakor ne nasprotujeta. Poleg tega Splošno sodišče v nasprotju s trditvami zadnjenavedenih na podlagi tega ni sklenilo, da je višina pomoči neodvisna od višine davčnih prihodkov, temveč da znesek zadnjenavedenih ne more „neposredno vplivati“ na znesek pomoči za RTVE.

151. Ob upoštevanju teh elementov Sodišču zato predlagam, naj drugi pritožbeni razlog, ki se nanaša na nezadostnost sodnega nadzora s strani Splošnega sodišča in na izkrivljanje nacionalne zakonodaje, uporabljene pri njegovi presoji v zvezi s kršitvijo člena 107(1) PDEU, delno zavrže kot nedopusten in delno zavrne kot neutemeljen.

D – *Tretji pritožbeni razlog: izkrivljanje in kršitev omejitev sodnega nadzora, ki ga je Splošno sodišče opravilo pri presoji kršitve člena 106(2) PDEU*

152. Pritožnica v obravnavani zadevi dovolj podrobno trdi, da je Splošno sodišče izkrivilo trditve, ki jih je navedla v utemeljitev drugega razloga za razglasitev ničnosti, ki se nanaša na kršitev člena 106(2) PDEU, zaradi česar naj bi to sodišče odločalo *ultra petita*, spremenilo predmet spora in preseglo omejitve svojega sodnega nadzora.

153. V teh okoliščinah je tretji pritožbeni razlog v nasprotju s trditvami RTVE dopusten.

154. Ta tretji pritožbeni razlog ima dva dela. Prvi se nanaša na izkrivljanje in drugi na to, da je Splošno sodišče kršilo omejitve svojega sodnega nadzora, pri čemer se razume, da je preučitev drugega pogojena z utemeljenostjo prvega.

1. Prvi del tretjega pritožbenega razloga: izkrivljanje trditev, ki so bile na prvi stopnji navedene v podporo kršitve člena 106(2) PDEU

155. Spomniti je treba, da mora biti v skladu z ustaljeno sodno prakso izkrivljanje očitno razvidno iz listin v spisu, ne da bi moralo Sodišče opraviti novo presojo dejstev in dokazov.

156. Pri presoji, ki jo je Splošno sodišče opravilo v točkah od 118 do 167 izpodbijane sodbe, po mojem mnenju ni bilo te kršitve.

52 — Ta točka 10 določa:
„Z zakonom se uvaja tudi rezervni sklad, v katerega bodo preneseni prihodki, ki presegajo neto strošek javne službe, v višini največ 10 % letnih proračunskih stroškov, prihodki, ki presegajo to omejitev pa se morajo prenesti v državno blagajno […]“.

157. Prvič, družba DTS trdi, da je Splošno sodišče v točkah 151 in 152 izpodbijane sodbe napačno razlagalo drugi razlog za razglasitev ničnosti, saj je razlikovalo med „trditv[ami] tožeče stranke v zvezi s posledicami treh davčnih ukrepov, uvedenih ali spremenjenih z zakonom št. 8/2009“, in „trdit[vami] tožeče stranke v zvezi s posledicami elementov pomoči, ki jih določa sistem financiranja RTVE, kakor je bil spremenjen z zakonom št. 8/2009“. Iz procesnih aktov naj bi bilo namreč jasno razvidno, da ta nikoli ni podala trditev v zvezi s posledicami pomoči v ožjem pomenu.

158. Družba DTS je v točki 59 vloge, s katero se je začel postopek, sicer podala drugi razlog za razglasitev ničnosti, pri čemer je trdila, da „[j]e Komisija kršila člen 106(2) PDEU, ker je odobrila pomoč, ki ne izpolnjuje zahteve po sorazmernosti iz tega člena, *saj davki, s katerimi se financira*, pomenijo izkrivljanje konkurence, ki je v nasprotju s splošnim interesom“.[53]

159. Ob upoštevanju obrazložitve in trditev, ki jih je pritožnica predstavila v okviru vloge, s katero se je začel postopek, in replike, pa je lahko Splošno sodišče veljavno menilo, da izpodbija presojo Komisije, kar zadeva posledice, ki jih imajo na konkurenco ne samo trije davčni ukrepi, uvedeni ali spremenjeni z zakonom št. 8/2009, temveč tudi elementi pomoči, določeni s sistemom financiranja RTVE, kakor je bil spremenjen z navedenim zakonom.

160. Družba DTS je v točki 77 svoje tožbe namreč podala trditve v zvezi z obstojem izkrivljanja konkurence, pri čemer je navedla, da je konkurenca na trgu za televizijske gledalce in trgih za pridobivanje avdiovizualnih vsebin izkrivljena na način, ki je v nasprotju s splošnim interesom, zaradi „[*s*]*istema financiranja RTVE*, dovoljenega s [spornim] sklepom, (in zlasti zaradi ‚prispevka‘ v višini 1,5 %, ki je naložen operaterjem plačljive televizije)“, prav tako pa se družba DTS v repliki na splošno sklicuje na „novi sistem [ali shemo] financiranja“.[54]

161. Poleg tega družba DTS v točkah od 93 do 99 svoje tožbe izrecno izpodbija „mehanizme, ki jih določa zakon št. 8/2009“ za izognitev izkrivljanju konkurence, ki ga povzroča dejavnost RTVE, in zlasti določbe členov 3(1), 6(5) in 9(1)(i) in (m) zakona št. 8/2009.

162. Kot izhaja iz točk od 94 do 99 tožbe, ki jo je vložila družba DTS, in iz točk od 162 do 164 izpodbijane sodbe, pa se ti mehanizmi razlikujejo od davčnih ukrepov, ki jih izpodbija pritožnica, in spadajo v sistem financiranja pomoči za RTVE.

163. V teh okoliščinah ob upoštevanju trditev, ki jih je pritožnica navedla v svojih pisanjih, ni mogoče trditi, da je Splošno sodišče napačno razlagalo drugi razlog za razglasitev ničnosti, ker je razlikovalo med „trditv[ami] tožeče stranke v zvezi s posledicami treh davčnih ukrepov, uvedenih ali spremenjenih z zakonom št. 8/2009“, in „trdit[vami] tožeče stranke v zvezi s posledicami elementov pomoči, ki jih določa sistem financiranja RTVE, kakor je bil spremenjen z zakonom št. 8/2009“.

164. To prvo trditev je treba torej zavrniti.

165. Drugič, družba DTS trdi, da je Splošno sodišče v točki 120 izpodbijane sodbe izkrivilo njene trditve, ker je neupravičeno razlikovalo med trditvijo o višanju ponudbe s strani RTVE na trgu za pridobivanje avdiovizualnih vsebin in trditvijo, da je konkurenca izkrivljena v obsegu, ki je v nasprotju s skupnim interesom. Iz procesnih aktov naj bi bilo jasno razvidno, da je družba DTS trdila, da novi način financiranja RTVE in zlasti davek, ki ji je naložen, RTVE omogočata, da izkrivlja konkurenco v obsegu, ki je v nasprotju s skupnim interesom, saj nesorazmerno krepi njen konkurenčni položaj, s čimer ji je omogočeno protikonkurenčno ravnanje, kot je višanje ponudbe.

166. Ti očitki nikakor niso utemeljeni.

53 — Moj poudarek.

54 — Glej točki 27 in 28 replike družbe DTS.

167. Ugotoviti je namreč treba, da razlikovanje Splošnega sodišča izhaja iz razlikovanja, ki ga je v točkah 80 in 81 vloge, s katero se postopek začne, uporabila tožeča stranka.

168. Družba DTS je v točki 80 svoje tožbe namreč trdila, da „[n]a prvem mestu [novi sistem financiranja omogoča] RTVE, da pridobi pravice za prenos z visoko tržno vrednostjo, ki niso nujne za opravljanje nalog javne službe“. Tožeča stranka je Splošno sodišče torej izrecno pozvala, naj preuči, ali je Komisija storila očitno napako pri presoji v okviru nadzora nad sorazmernostjo nadomestila, izplačanega RTVE za opravljanje nalog javne službe. Na podlagi tega nadzora je mogoče presoditi, koliko sta lahko konkurenca in trgovina prizadeti v obsegu, ki je v nasprotju z interesom Unije v smislu člena 106(2) PDEU. V skladu s sodno prakso, ki jo je Splošno sodišče navedlo v točki 117 izpodbijane sodbe, mora navedeni nadzor omogočiti, da se preveri, ali je predvideno nadomestilo nujno za opravljanje zadevne javne službe v ekonomsko sprejemljivih razmerah oziroma, obratno, ali zadevni ukrep očitno ni primeren za dosego zastavljenega cilja.

169. Splošno sodišče je očitek v zvezi z vplivom na trgovino ali njeno spremembo v obsegu, ki je v nasprotju z interesom Unije, nato preučilo v točkah od 149 do 166 izpodbijane sodbe. Opozoriti je treba, da je Splošno sodišče pri tej preučitvi v točki 159 izpodbijane sodbe upoštevalo škodo, ki jo je navedla tožeča stranka.

170. Družba DTS je v točki 81 svoje tožbe „[n]a drugem mestu“ trdila, da nova sredstva, ki so dodeljena RTVE, zadnjenavedeni omogočajo višanje ponudbe za pridobitev pravic za prenos z visoko tržno vrednostjo. Tožeča stranka je v točkah od 81 do 87 svoje tožbe nato navedla nekatere primere, v katerih je RTVE pridobila pravice in na podlagi katerih bi bilo mogoče dokazati njeno protikonkurenčno ravnanje.

171. Splošno sodišče je v točkah od 129 do 147 izpodbijane sodbe zato preučilo, ali je Komisija pri presoji v zvezi z nevarnostjo protikonkurenčnega ravnanja RTVE na trgu za pridobitev pravic za prenos športnih dogodkov in predvajanje filmov dejansko storila očitno napako, pri čemer se je osredotočilo predvsem na višanje ponudbe RTVE.

172. Ob upoštevanju teh elementov Splošnemu sodišču torej ni mogoče očitati, da je v točki 120 izpodbijane sodbe ter v nadaljevanju svojega razlogovanja razlikovalo med dvema trditvama, ne le, ker je tako razlikovala tudi tožeča stranka, temveč tudi, ker je bila za presojo o njuni utemeljenosti potrebna različna preučitev.

173. Tudi to drugo trditev je torej treba zavrniti.

174. Tretjič, družba DTS trdi, da je Splošno sodišče v točkah 130 in 157 izpodbijane sodbe napačno razlagalo njene trditve, saj da ni nikoli trdila, da sistem financiranja RTVE izkrivlja konkurenco zgolj zaradi dejstva, ker ji ta sistem omogoča vstopanje v konkurenčno razmerje z zasebnimi subjekti na trgih za pridobivanje avdiovizualnih vsebin. Nasprotno, družba DTS naj bi trdila, da davek, ki ji je naložen, povečuje izkrivljanje konkurence, ki izhaja iz pomoči v ožjem pomenu, ker so finančna sredstva, s katerimi razpolaga na zadevnih trgih, zmanjšana in ker je možnost RTVE za protikonkurenčno ravnanje na teh istih trgih povečana.

175. Splošno sodišče je v točki 130 izpodbijane sodbe trditev tožeče stranke predstavilo tako, da se nanaša na to, da „javna sredstva, ki so na voljo RTVE zaradi sistema financiranja, omogočajo vstopanje v konkurenčno razmerje z zasebnimi subjekti na trgu za pridobivanje vsebin“. Tožeča stranka v tožbi ali repliki sicer ni izrecno trdila, da sistem financiranja RTVE izkrivlja konkurenco zgolj zaradi dejstva, ker ji ta sistem omogoča vstopanje v konkurenčno razmerje z zasebnimi subjekti na trgih za pridobivanje avdiovizualnih vsebin.

176. Vendar pa je tožeča stranka v točkah od 67 do 76 svoje tožbe na široko predstavila konkurenčni položaj na trgu za televizijske gledalce in trgih za pridobivanje avdiovizualnih vsebin, pri čemer je poudarila prednostni konkurenčni položaj RTVE zaradi novega sistema financiranja in svoje stališče ponazorila s številnimi pridobitvami, do katerih naj bi zadnjenavedena prišla v škodo konkurentov.

177. Splošno sodišče je nato v zadnji povedi točke 130 izpodbijane sodbe sklenilo, da „zgolj dejstvo, da RTVE vstopa v konkurenco z zasebnimi subjekti na trgu za pridobivanje vsebin in *v nekaterih primeri nad njimi prevladuje*, ne more biti dokaz za očitno napako pri presoji Komisije“. [55] Ta ugotovitev se mi zdi povezana s predstavitvijo tožeče stranke. Čeprav besedilo, s katerim je Splošno sodišče predstavilo trditev družbe DTS, sicer ni popolno, pa ne kaže na očitno napako pri razlagi.

178. Zato je treba to tretjo trditev zavrniti.

179. Nazadnje, četrtič, družba DTS trdi, da je Splošno sodišče v točkah 141 in 158 izpodbijane sodbe izkrivilo njene trditve, saj da ni nikoli trdila, da bodo pretekla ravnanja RTVE „imel[a] še naprej posledice v prihodnosti“ ali da bi sistem financiranja RTVE „vodi[l] do osiromašenja njene ponudbe in š[el] v škodo njenih naročniških razmerij“. Nasprotno, družba DTS naj bi navedla primere za ponazoritev vrste protikonkurenčnih ravnanj, ki so jih RTVE omogočila znatna sredstva, ki jih je tradicionalno prejemala, novi sistem financiranja pa omogoča njihovo ohranjanje in povečanje.

180. Kar po eni strani zadeva navedbo Splošnega sodišča, da bi primeri pravic, ki jih je pridobila RTVE, po mnenju družbe DTS še naprej „[imeli] posledice v prihodnosti“ (točka 141 izpodbijane sodbe), je treba opozoriti, da je družba DTS v točki 87 svoje tožbe navedla, da se bo „[praksa višanja ponudbe] nadaljevala in večala“ zaradi novega sistema financiranja, ki ga dovoljuje sporni sklep, pri čemer je v točki 28 svoje replike dodala, da „novi način financiranja RTVE zagotavlja sredstva, *ki ji bodo omogočila okrepitev njene politike višanja ponudbe*“. [56] Pomen, ki ga je Splošno sodišče pripisalo tem navedbam, po mojem mnenju ni v nasprotju z njihovo vsebino.

181. Kar po drugi strani zadeva navedbo Splošnega sodišča, da bo sistem financiranja RTVE „vodi[l] do osiromašenja njene ponudbe in š[el] v škodo njenih naročniških razmerij“ (točka 158 izpodbijane sodbe), je treba ugotoviti, da je Splošno sodišče povzelo besedilo, ki ga je tožeča stranka uporabila v točki 28 svoje replike in v katerem je trdila, da „[zadevni] sistem financiranja slabi [njen] konkurenčni položaj […], saj ji odvzema znatna sredstva, zmanjšati pa mora tudi naložbe v vsebine, *kar bo nujno osiromašilo njeno ponudbo plačljive televizije in povzročilo izgubo naročnikov*“. [57]

182. To četrto trditev je treba torej zavrniti.

183. Ob upoštevanju teh elementov je treba ugotoviti, da prvi del tretjega pritožbenega razloga, ki se nanaša na izkrivljanje, ni utemeljen.

184. Ker je drugi del tretjega pritožbenega razloga, ki se nanaša na to, da je Splošno sodišče kršilo omejitve svojega sodnega nadzora, temeljil na utemeljenosti prvega dela, tega drugega dela torej ni treba preučiti.

185. Ob upoštevanju teh elementov Sodišču zato predlagam, naj tretji pritožbeni razlog, ki se nanaša na izkrivljanje in kršitev omejitev sodnega nadzora, ki ga je Splošno sodišče opravilo pri presoji kršitve člena 106(2) PDEU, zavrne kot neutemeljen.

55 — Moj poudarek.

56 — Moj poudarek.

57 — Moj poudarek.

E – *Četrti pritožbeni razlog družb Telefónica: kršitev člena 40 Statuta Sodišča Evropske unije*

186. Družbi Telefónica sta v odgovoru na pritožbo navedli pritožbeni razlog, ki se razlikuje od razlogov družbe DTS in se nanaša na kršitev člena 40 Statuta Sodišča Evropske unije. Družbi Telefónica namreč trdita, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo, ker je njune trditve v zvezi s kršitvijo člena 108 PDEU zavrglo kot nedopustne.

187. Poudariti je treba, da sta družbi Telefónica ta pritožbeni razlog z enakimi besedami in obrazložitvijo uveljavljali v nasprotni pritožbi, ki sta jo vložili pred Sodiščem.

188. V skladu s členom 174 Poslovnika se „[v] odgovoru na pritožbo […] predlaga, naj se pritožbi v celoti ali deloma ugodi ali naj se pritožba v celoti ali deloma zavrne“.

189. Ker se s četrtim pritožbenim razlogom predlaga razveljavitev izpodbijane sodbe iz razloga, ki ga pritožnica v pritožbi ni navedla, ta pritožbeni razlog, ki je drugačen in neodvisen od tistih, ki jih uveljavlja družba DTS, po mojem mnenju ni dopusten.

190. Preučil pa bom utemeljenost navedenega pritožbenega razloga, ki je naveden v nasprotni pritožbi, ki sta jo vložili družbi Telefónica.

191. Sodišču tako predlagam, naj četrti pritožbeni razlog, ki ga uveljavljata družbi Telefónica in se nanaša na to, da je Splošno sodišče kršilo člen 40 Statuta Sodišča Evropske unije, zavrže kot nedopusten.

192. Ob upoštevanju vseh teh preudarkov je treba pritožbo družbe DTS delno zavreči kot nedopustno in delno zavrniti kot neutemeljeno.

193. Na podlagi člena 61, prvi odstavek, Statuta Sodišča Evropske torej ni treba odločati o predlogu, ki ga je vložila Kraljevina Španija.

VI – **Nasprotna pritožba**

194. Družbi Telefónica sta v skladu s členom 176 Poslovnika vložili nasprotno pritožbo zoper izpodbijano sodbo, v okviru katere uveljavljata drugačen pritožbeni razlog od razlogov, ki jih je v okviru glavne pritožbe uveljavljala družba DTS.

195. Družbi Telefónica v utemeljitev te nasprotne pritožbe navajata samo en pritožbeni razlog, ki se nanaša na kršitev člena 40 Statuta Sodišča Evropske unije, ker je Splošno sodišče njune trditve v zvezi s kršitvijo člena 108 PDEU zavrglo kot nedopustne.

196. S tem pritožbenim razlogom se izpodbija analiza Splošnega sodišča iz točk od 207 do 219 izpodbijane sodbe.

A – *Izpodbijana sodba*

197. Splošno sodišče je v točki 214 izpodbijane sodbe dva razloga za razglasitev ničnosti, ki sta ju navedli družbi Telefónica in se nanašata na kršitev člena 108 PDEU, zavrglo kot nedopustna, ker ta razloga nista bila povezana s predmetom spora, kot so ga določile glavne stranke, in sta torej spreminjala okvir tega spora v obsegu, ki je v nasprotju s členom 40 Statuta Sodišča Evropske unije.

198. Splošno sodišče je svojo analizo v točki 211 izpodbijane sodbe utemeljilo na besedilu tega člena, ki v četrtem odstavku določa, da se lahko „[z] vlogo za pridružitev postopku […] podpre le zahtevek ene od strank“, ter na besedilu člena 129(3) Poslovnika in s tem povezani sodni praksi.

199. Potem ko je Splošno sodišče v točki 212 izpodbijane sodbe pojasnilo okvir spora, kot ga je omejila družba DTS, je v naslednji točki ugotovilo, da niti v tožbi niti v odgovoru na tožbo ni bilo navedb glede morebitnih kršitev določb člena 108 PDEU in da so bile te domnevne kršitve prvič navedene v intervencijski vlogi družb Telefónica.

200. Splošno sodišče je nato v točkah 216 in 217 izpodbijane sodbe odgovorilo na trditve, ki sta jih v zvezi z dopustnostjo dveh dodatnih tožbenih razlogov posebej navedli družbi Telefónica.

201. Po analizi je ugotovilo, da ta tožbena razloga nista dopustna.

B – *Trditve strank*

202. Družbi Telefónica trdita, da Splošno sodišče njunega tožbenega razloga, ki se nanaša na kršitev člena 108 PDEU, ne bi smelo zavreči kot nedopustnega iz razloga, da ni povezan s predmetom spora, ker sta ga prvič navedli v intervencijski vlogi.

203. Najprej, Splošno sodišče naj se v točki 216 izpodbijane sodbe ne bi smelo opreti na sodbo z dne 19. novembra 1998, Združeno kraljestvo/Svet (C-150/94, EU:C:1998:547), ker se družbi Telefónica nista sklicevali na to sodbo.

204. Dalje, Splošno sodišče naj v točki 217 izpodbijane sodbe ne bi pojasnilo, kako je s sodbo z dne 8. julija 2010, Komisija/Italija (C-334/08, EU:C:2010:414), ki je bila izdana v okviru tožbe zaradi neizpolnitve obveznosti, mogoče utemeljiti, da ima intervenient več svobode pri uveljavljanju tožbenih razlogov, ki jih niso navedle glavne stranke. Sodišče je v sodbi z dne 28. julija 2011, Diputación Foral de Vizcaya in drugi/Komisija (od C-474/09 P do C-476/09 P, EU:C:2011:522), v zvezi s sporom o državnih pomočeh sicer uporabilo enako rešitev kot v sodbi z dne 8. julija 2010, Komisija/Italija (C-334/08, EU:C:2010:414).[58] Če bi se moral intervenient omejiti na tožbene razloge, ki jih je navedla glavna stranka, bi člen 132(2) Poslovnika, ki mu nalaga zlasti navedbo njegovih tožbenih razlogov, izgubil svoj smisel.

205. RTVE trdi, da nasprotna pritožba ni dopustna in da vsekakor ni utemeljena. Trditvam družb Telefónica nasprotujeta tudi Kraljevina Španija in Komisija.

C – *Analiza*

206. Nasprotna pritožba je po mojem mnenju dopustna.

207. Čeprav edini pritožbeni razlog, ki ga uveljavljata družbi Telefónica, dejansko ne bi smel biti naveden v odgovoru na pritožbo, ki sta ga podali v okviru glavne pritožbe, pa se mi zdi, da bi lahko ta pritožbeni razlog v skladu s členom 178(1) in (3) Poslovnika uveljavljali v okviru nasprotne pritožbe.

208. V členu 178(3) Poslovnika je sicer pojasnjeno, da pravni razlogi in trditve, ki so navedeni v podporo nasprotni pritožbi, „ne smejo biti enaki razlogom in trditvam iz odgovora na pritožbo“. Ker navedeni pritožbeni razlog, ki je bil podan v odgovoru na pritožbo, ni dopusten, se mi zdi, da ta določba Sodišču ne preprečuje, da ga preuči v okviru nasprotne pritožbe.

58 — Točka 108 in naslednje.

209. V zvezi z utemeljenostjo tega pritožbenega razloga je Splošno sodišče po mojem mnenju upravičeno menilo, da tožbeni razlogi, ki so bili navedeni na prvi stopnji in zadevajo kršitev člena 108 PDEU, niso dopustni.

210. Prvič, iz besedila intervencijske vloge, ki sta jo družbi Telefónica vložili pred Splošnim sodiščem, je jasno razvidno, da sta razglasitev ničnosti spornega sklepa predlagali, ker naj bi Komisija kršila člena 108 PDEU, čeprav se družba DTS v svojih pisanjih ni sklicevala na kršitev te določbe.

211. Kot je v točki 212 izpodbijane sodbe pravilno ugotovilo Splošno sodišče, so se trije razlogi za razglasitev ničnosti, ki jih je vložila družba DTS, nanašali na kršitev členov 107 PDEU, 49 PDEU in 64 PDEU in 106(2) PDEU.

212. Tožbeni razlog, ki sta ga v okviru intervencijske vloge vložili družbi Telefónica, torej nikakor ni bil povezan s predmetom spora, kot ga je opredelila družba DTS, s čimer sta spremenili njegov okvir v obsegu, ki je v nasprotju s členom 40 Statuta Sodišča Evropske unije.

213. Drugič, menim, da je očitek družb Telefónica Splošnemu sodišču, da se sklicuje na točko 36 sodbe z dne 19. novembra 1998, Združeno kraljestvo/Svet (C-150/94, EU:C:1998:547), povsem neupošteven

214. Čeprav družbi Telefónica trdita, da v intervencijski vlogi nista navedli te sodne prakse, ugotavljam, da izkrivljanja ne navajata podrobno. Ker Splošno sodišče ni imelo nikakršnega interesa, da bi po uradni dolžnosti preučilo sodbo, ki bi lahko nasprotovala njegovim lastnim ugotovitvam, v teh okoliščinah predvidevam, da sta se družbi Telefónica na to sodno prakso sklicevali med postopkom na prvi stopnji, kot trdi Splošno sodišče.

215. Tudi če bi Splošno sodišče napačno menilo, da sta to trditev podali družbi Telefónica, tak očitek po mojem mnenju ne bi imel nobenega pomena. V nasprotju s trditvami družb Telefónica Splošno sodišče na podlagi preučitve točke 36 sodbe z dne 19. novembra 1998, Združeno kraljestvo/Svet (C-150/94, EU:C:1998:547), namreč ni moglo upravičiti nedopustnosti njunih razlogov za razglasitev ničnosti, temveč je nasprotno lahko preučilo, ali lahko rešitev Sodišča iz te sodbe nasprotuje njegovim lastnim ugotovitvam v zvezi z dopustnostjo navedenih razlogov. Splošnemu sodišču torej ni mogoče očitati, da je opravilo tako preučitev.

216. Tretjič, očitek, s katerim družbi Telefónica Splošnemu sodišču očitata napačno presojo v zvezi s pomenom sodbe z dne 8. julija 2010, Komisija/Italija (C-334/08, EU:C:2010:414), ni utemeljen.

217. V nasprotju s trditvami družb Telefónica je Splošno sodišče v točki 217 izpodbijane sodbe namreč jasno in izčrpno navedlo razloge, iz katerih je treba v zvezi s predmetom intervencije razlikovati med postopkom tožbe zaradi neizpolnitve obveznosti in postopkom ničnostne tožbe. Kot navajata RTVE in Kraljevina Španija, sta namen in predmet ničnostne tožbe in tožbe zaradi neizpolnitve obveznosti različna.

218. Poleg tega, čeprav mora intervencijska vloga v skladu s členom 132(2)(b) Poslovnika vsebovati razloge in trditve intervenienta, pa to ne pomeni, da lahko zadnjenavedeni navaja nove razloge, ki se razlikujejo od tistih, ki jih navaja tožeča stranka.

219. Člen 132(2) Poslovnika se umešča v okvir omejitev, določenih s postopkom intervencije, to določbo pa je treba brati z vidika določb, ki so navedene pred njo. V besedilu člena 129 Poslovnika, naslovljenem „Predmet in učinki intervencije“, je določeno, da se lahko „[z] intervencijo […] le v celoti ali delno podprejo predlogi ene od strank“, da „je v razmerju do spora o glavni stvari akcesorna“ in da „[i]ntervenient sprejme postopek v tistem stanju, v katerem je, ko vanj vstopi“.

220. Ob upoštevanju teh elementov menim, da je Splošno sodišče v celoti preučilo dopustnost razlogov za razglasitev ničnosti, ki sta jih uveljavljali družbi Telefónica, zato Sodišču predlagam, naj edini pritožbeni razlog, ki se nanaša na kršitev člena 40 Statuta Sodišča Evropske unije, zavrne kot neutemeljen.

221. Ob upoštevanju vseh teh preudarkov je treba nasprotno pritožbo, ki sta jo vložili družbi Telefónica, torej zavrniti.

VII – **Predlog**

222. Glede na zgoraj navedeno Sodišču predlagam, naj razsodi:

1. Pritožbi se zavrneta.

2. Družbam DTS Distribuidora de Televisión Digital SA ter Telefónica de España SA in Telefónica Móviles España SA se naloži plačilo stroškov.